

rozsévač rozsievač

11
NOVEMBER
LISTOPAD

Časopis Bratské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Milovať nepriateľov

Potřebujeme překonat zklamání

Krátky postreh zo stretnutia seniorov

Chráňte sa

Cirkev ako Božia rodina,
ktorú neopúšťame.

„Neopustili ste svojich bratov už dlhší čas,
až do tohto dňa ste verne zachovávali
prikázanie Hospodina, svojho Boha“ (Joz 22, 3).

ČLOVĚK NEMOHL ODEJÍT STEJNÝ

Termín letošní Československé konference BJB pro seniory (6. – 9. 9. 2023) se milovými kroky blížil a do Račkové doliny se začaly sjíždět automobily s účastníky (celkem 36). Pořadatelé (br. Vladimír Malý a jeho manželka Editka), připravili skvělý program a informační materiály slibovaly bohaté občerstvení pro duši i tělo. Aby taky ne, jednalo se přece o 20. ročník konání konferencí seniorů. Je pravda, že hlavního tématu se mnozí dosti zalekli. Znělo totiž: **„Milujte své nepřátele, dělejte dobře těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají a modlete se za ty, kdo vás tupí.“** Kdo by tohle dokázal? Příznám se, že já tedy ne, ale rozhodla jsem se něco se o tom naučit. Podtitul dával naději **„Nedej se přemoci zlem, ale zlé přemáhej dobrem“** a napovídá, že nějaká cesta přece jen existuje. Konferenci zahájil ve středu br. Vladimír Malý, informoval o chystaném výletu, zazněly písně z nově vyrobeného zpěvníku a večer se všichni před spaním rozloučili společnými modlitbami. Ve čtvrtek ráno se jelo na výlet a odpoledne nás br. Malý pozval na virtuální výstavu fotografií bratra Milana Uhrina z Komárna. Líbilo se mi, že jsme se mohli každé ráno ještě před snídaní všichni společně ztišit před Pánem a předat Mu nový den. Páteční ráno, hned po snídaní, jsme se odebrali do sálu vyslechnout první část tématu konference. V prvé řadě jsme se dozvěděli, jak můžeme přemáhat zlo. Bratr kazatel Ján Szóllós nám předně položil otázku: „Dá sa to?“ Ano, ale musím se učit milovat. Kázání pokračovalo až do neděle a slovo, které jsme slyšeli, doslova rozhýbalo srdce i duši tak, že člověk nemohl odejít stejný, jako přišel (celé kázání bude postupně po částech vycházet v Rozsěvači). Na páteční odpoledne přijala křesťanská skupina Nádej. „Poslouchali vás 16letí,“ zaznělo při děkovačce. A bylo to tak, v mysli jsme se vrátili do mladých let a zpívali známé písničky, které jsme si připomenuli. Tatranská příroda lákala k procházkám nebo jen k posezením na čerstvém vzduchu a rozhovorům. Vždyť se vidíme tak málo! Film o Račkové chatě, o začátcích stavby, obětavé práci

tehdejších mládežníků a prvních pobytů zde, který následoval, zaujal všechny přítomné. Mnozí se poznali při ranních rozcvičkách, běhu, sportu, přednáškách i vystoupeních. A my, tehdy ještě školáci, jsme obdivovali zápal našich předchůdců, jejich lásku k Pánu Ježíši Kristu. Gratulace oslavenci, br. Vasilu Vološčukovi (90) se nesla zároveň s poděkováním za bratrovu mnohaletou službu při konferencích v Tatrách. Milou návštěvou nás poctil předseda BJB SR, br. Ben Uhrin. Osobně nám přišel představit velký projekt s názvem „Dobrodina“, Komunitní sociální starostlivosti v Bernolákově, o němž jste četli v minulém čísle Rozsěvače. Konference se pomalu blížila ke svému konci a my se museli s díky loučit se svými přáteli, s Tatrami a za krásného počasí, ač se nám vůbec nechtělo, pomalu odjíždět domů. Automobily se z parkoviště se pomalu vytrácely a my se ohlíželi za lidmi i vyřčeným slovem o Boží a lidské lásce a síle, o tématu konference, o výjimečnosti křesťanů, co máme navíc, podle čeho hodláme dále žít a zamýšlet se a co si nakonec vybereme. **„Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu“...**

Marie Horáčková

ÚVODNÍK

CÍRKEV JAKO BOŽÍ RODINA, KTEROU NEOPOUŠTÍME

Nemůžeme si vybrat svoje rodiče, když přicházíme na tento svět, ale když se narodíme do Boží rodiny, ano – dobrovolně si vybíráme ty, kteří budou našimi bratry a sestrami. Jak říká Henry Nouwen, církev volá k dalšímu kroku: „**Dobrovolně se rozhodnout, spojit se s podivnou směsicí lidí, kvůli společnému poutu v Ježíši Kristu. Společenství je místo, kde vždycky žije někdo, s kým byste chtěli žít ze všech nejmně.**“

Jak to dělat, aby mi můj nedokonalý sbor byl nadále trvalým domovem jak v dobrém, tak ve zlém? Je důležité vědět, kde jsi doma. Není to jenom pocit, i když ten je také důležitý, ale je důležité mít společenství, kde dáváte a přijímáte: lásku, odpuštění, přijetí, pochopení, podporu, modlitbu a službu. Když takové místo máte, potom pro vás sbor není budova, není nádraží, není muzeum, není ani nějaké jiné nudné místo, které občas navštívíte, ale stává se vaším domovem. A ten má místo ve vašem srdci a vy víte, že tam chcete sloužit a budovat Boží dílo svými dary, penězi, energií, silou a vším, co vám Bůh dává.

Jsou křesťané, kteří říkají: „Já jsem doma všude!“ Je to ale tak? Můžeme přespat různě: v hotelu, u známých a příbuzných a cítit se dobře, ale skutečný domov máme pouze jeden, a to tam, kde bydlíme. Náš sbor, kde jsme doma, je tam, kde sloužíme a pravidelně budujeme Boží království.

Protože naše společenství je tvořeno lidmi, kteří nejsou dokonalí, potřebujeme velkou dávku pokory, odvahy, lásky a učenlivosti, abychom to nevzdali a zůstali věrní našemu společenství. A když v tom někdy selháváme, tak to je jen znamení, že ani my nejsme dokonalí a potřebujeme milost za milostí, jak od druhých, tak od Boha. Bůh ale ve svém lidu má s námi a i našimi sourozenci dobrý růstový plán – chce, abychom společně rostli a duchovně zráli do podoby Jeho Syna (Ef 4, 13). To se nemůže dít, když náš domov je virtuální církev, děje se to jenom tam, kde jsme na živo mezi lidmi, kteří potřebují naši lásku, podporu, pochopení a modlitbu. Tam, kde budujeme vztahy a dotýkáme se lidí a jejich problémů a radostí. Když jsme upřímní, i my tyto věci občas potřebujeme. A proto církev existuje: aby akcelerovala náš duchovní rozvoj skrze vše, co nabízí. Co ale je zapotřebí, abychom sbor neopouštěli z nebiblických a sobeckých důvodů? Potřebujeme se naučit překonat nějaké výzvy.

*Nick Lica,
kazatel Sboru BJB Karlovy Vary*

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka.l.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika
Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK350900000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč/ kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz

Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia: Predplatné: 26,-€ za rok + aktuálne poštovné 24,-€.

Název účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: **IBAN SK350900000000011489120**, SWIFT: **GIBASKBX**

Název banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie.

Všetchny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

OBSAH

Člověk nemohl odejít stejný	2
Úvodník	3
Církev jako Boží rodina, kterou neopouštíme. Moc nad hriechom	4
Rozhovor s br. kazatelem Jaroslavem Hružou (BJB Žatec)	5
Potřebujeme překonat zklamání	6
Krátký postřeh zo stretnutia seniorov 7 Chráňte sa	7
Historie sborů Velká Bíteš, Lípová (dnes Lípová) a Brno-Husovice	8
Milovať nepriateľov – Učenie farizejov a zákonníkov	9
Gedeon	10
POKOJ, KTORÝ PREVYŠUJE VŠETKO	11
Verná v službe	12
Vološčukovci Vasil a Júlia (Ulinka) – deväťdesiatroční	14
Zborová dovolenka	15
Drahá sestra Elenka, Sestra Elenka Pribulová se dožívá 80 let Bůh je naše síla a jistota Příklad viery	16
S Ježíšem v kuchyni Chválu vzdejte Hospodinu Kempence	17
Príbeh Johna zo slumu v Keni pokračuje Milí čtenáři Rozsévače,	18
K jádru křesťanství	19

CÍRKEV JAKO BOŽÍ RODINA, KTEROU NEOPOUŠTÍME

(Je důležité mít domácí společenství, kde jako děti rodiny neseme dobré i zlé, kde nejsme jen zaměstnanci, kde vychováváme svoje fyzické i duchovní děti, které neopouštíme kvůli malichernostem ani v těžkých časech).

V mnoha sborech si v posledních letech stěžují, že na Bohoslužby chodí čím dál méně lidí. V době covidu, kdy jsme se nějaký čas nemohli scházet, jsme byli nuceni sledovat Bohoslužby on-line. Po uplynutí nutné izolace se k velké škodě už mnozí do sboru nevrátili a sledují dál on-line Bohoslužby sami doma. Dnes se i ve sborech pěstuje individualismus, podobně jako ve světě a tak i věřící lidé říkají: „Nikoho nepotřebuji, na všechno si stačím sám. Vadí mi tam spousta věcí i lidé mi vadí. Jsem raději sám, už mám takovou povahu, mne nikdo nepředělá. Zaspal jsem, měl jsem těžký týden, nemusím se ráno převlékat, ani vstávat, nikam spěchat. Bohoslužbu mohu sledovat z postele a mám všechno, co potřebuji, vždyť slyším Boží slovo!“ Časem už jim společenství ani nechybí. Důvody jsou různé: Obavy, jak by je ve sboru po delší nepřítomnosti přivítali, lenost, neochota svěřovat se nebo pomáhat řešit problémy druhých, lenost – Bohoslužbu přece mohu sledovat v pyžamu a ještě se u toho nasnídám. Ale skutečnost, že v církvi jsme doma, je jasná, proč by jinak Pán Ježíš stvořil? Máme být spolu se svými sourozenci, měli bychom se zajímat o jejich potřeby, modlit se za ně. Bratry a sestry potřebujeme. V církvi, ve sboru se tříbí náš charakter, naučíme se jednat podle Božího slova, vede nás k věrnosti, trpělivosti a k poslušnosti. Slyšíme modlitby druhých a poznáváme, čím procházejí, víme, za co se modlit. Tam jsme zakotvili, tam zůstáváme. V rodinách je důležité scházet se s dětmi k pravidelným pobožnostem, určit si k tomu čas. Při těchto setkáních často vyplynou na povrch problémy, o kterých bychom jinak ani nevěděli, děti se mohou rodičů ptát na všechno, co je zajímavá a mají kolikrát otázky života a smrti. Řeší se při nich všechny možné problémy, děti si zvyknou, že řešení vždy existuje, a poznávají Pána Boha jako toho, kdo má veškerou moc, veškerou sílu a je plný lásky. Podobně je tomu i v církvi, ve sboru. S Boží pomocí člověk neopouští církev, svůj sbor, kvůli malichernostem ani v těžkých časech.

„Neopustili ste svojich bratov už dlhší čas, až do tohto dňa ste verne zachovávali prikázanie Hospodina, svojho Boha“ (Joz 22, 3).

„Neopustili jste své bratry po celý dlouhý čas až dodnes, ale dbali jste na to, co vám svěřil a přikázal Hospodin, váš Bůh“ (Joz 22, 3).

„Neopúšťajte naše zhromaždenie, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujeme, a to tým väčšími, čím väčšími vidíte, že sa blíži Kristov deň“ (Heb 10, 25).

„Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův“ (Žd 10, 25).

CO S TÍM DNES?

Přemýšlel jsi někdy nad otázkou, proč Pán Ježíš ustanovil církev? Proč bychom se měli scházet? Co ti konkrétně přináší společenství bratří a sester ve tvém sboru? Proč bychom měli mít skupinky a domácí pobožnosti? Bojíš se konfliktních situací ve sboru? Viděl jsi někdy bratra nebo sestru, který opustil společenství, že se pak vrátil zpět a natrvalo? Co si o tom myslíš? Přijal jsi ve sboru nějakou službu? Modlíš se na členy sboru? (Čiňte dobře všem, zejména domácím víry). Rozhodl ses zůstat a zakotvit ve sboru, ve kterém jsi členem? Proč? Zatoulal jsi v srdci plnit Boží přikázání, poslouchat Boha a společně s bratry a sestrami Jej chválit? Proč myslíš, že je nutná poslušnost Pánu Bohu? Víš, co se můžeš ve sboru naučit a k čemu je ti dobrý? Měl jsi někdy touhu odejít ze sboru? Co tě k tomu vedlo? Byl jsi nakonec rád, že jsi zůstal? Proč? Každá situace se dá zvládnout s Boží pomocí. Pán má dostatek síly a moci k naší výchově a nápravě, má nás rád. „Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá“ (1 K 13, 4-7).

MOC NAD HRIECHOM

„Tí, čo prináležia Kristovi Ježišovi, ukrižovali si telo s vášňami a žiadostami“ (Gal 5, 24).

Naše vítazství a síla odolávat hříchu pocházejí od Krista. Biblia nehoví, že hřích bude na tejto zemi zo života křesťana celkom odstránený, no učí, že hřích nad ním už nebude vládnut. Síla a moc hříchu boli poražené. Křesťan má odteraz k dispozícii zdroje, aby žil mimo tohto sveta. Biblia učí, že ktokolvek sa narodil z Boha, nehrší (1J 5, 18). Je to ako s dievčatkou, ktoré povedalo, že keď diabol kľopal na dvere s pokušením, poslala Ježiša, aby otvoril. Pane Ježišu Kriste, neustále potrebujem Tvoju silu. Ty vieš, ako často som pokušáný.

SLAVNOST NA SVATÉ HELENĚ

ROZHOVOR S BR. KAZATELEM JAROSLAVEM HRŮZOU (BJB ŽATEC)

V srpnu na Svaté Heleně v Rumunsku si připomínali 100 let od vzniku českého baptistického sboru v Banátu. Víím, že jsi byl jedním z organizátorů. Připravit slavnostní program takového rozsahu, postarat se o tolik lidí, a ještě mimo Česko není jednoduché. Jakým způsobem jste spolupracovali, jak jste všechno potřebné domlouvali a pro jaké množství účastníků jste slavnost připravovali?

Děkuji za otázku. Pokusím se odpovědět co nejstručněji.

Organizace události začala tím, že bratři z helenského sboru nás pozvali už na začátku roku, abychom se zapojili s přípravou a organizací. Tedy mě a bratra kazatele Aloise Boháčka z ašského sboru.

Koncem února jsme se tedy vypravili na Sv. Helenu na tři dny, abychom se setkali s místním staršovstvem a kazatelem ke společnému jednání. Na setkání byl pozván také místostarosta obce, bratr Petr Hruža.

Domluvili jsme rámeček oslav a rozdělili si úseky, na kterých budeme každý pracovat. Vše jsme na modlitbách svěřili našemu Pánu a s chutí se pustili do práce. My z České republiky, jsme vytvořili pozvánky, registrační formuláře a začali připravovat jak referáty k událostem, tak program oslav.

Po návratu do ČR jsme se setkali s bratrem Tomášem Černíkem, který zabezpečoval ozvučení, promítání a vysílání.

Kdo byli hlavními řečníky a jaký program jste zvolili, kdo zde vystoupil?

Nedá se říci, kdo byl hlavním řečníkem. Celý program moderoval bratr Alois Boháček. Za místní sbor pak vystupoval jak bratr kazatel Adolf Kopřiva, tak místní „kazatel“ – diakon Franta Eliáš.

Byli pozváni hosté z ČR a z Rumunské jednoty. Slovem posloužili: Předseda VV BJB, bratr kazatel Pavel Coufal a br. kazatel Ilie Milutin ze sboru Coronini, což je sbor, který stál u zrodu helenského sboru. Krátkým slovem nás také oslovili kazatelé Damian Ion ze sboru Modova Veche a kazatel Sabin Munteanu. Z České republiky pak bratr kazatel David Sláma, BJB Cheb 1. Slavnost také navštívil bratr kazatel Carlos Černík z daleké Argentiny. Jeho rodiče se odstěhovali do Argentiny ze Svaté Heleny ve 30. letech 20. století.

Jak probíhalo vzpomínkové shromáždění 12. a 13. 8.?

Slavnost byla rozdělena na dvě části. V sobotu večer 12. 8. se konalo vzpomínkové shromáždění k výročí 50 let od založení hudebního – mandolínového orchestru, který slouží nepřetržitě dodnes. Bylo to formou koncertu se vzpomínkami

a referátem, slovem povzbuzení a vděčnosti Pánu Bohu za Jeho milost a na závěr modlitebním ztišením.

Neděle byla rozdělena na ranní a odpolední bohoslužby se zajištěním společného oběda. Po obědě pak při kávě a dobrých koláčích probíhaly rozhovory, také výstava fotografií a promítání jak krátkých videí, tak fotografií na velkoplošnou obrazovku.

Celé oslavy se nesly ve velké vděčnosti Pánu Bohu, pod heslem: **EBEN-EZER, „Až potud nám Hospodin pomáhal.“**

Mohl bys popsat nám, kteří jsme zatím Sv. Helenu v Rumunsku nenavštívili, prostory, kde všude se slavnost konala?

Slavnost se konala v místním kostele, který slouží jako modlitebna sboru, a také v přilehlém areálu. Kostel má kapacitu asi 200 míst a celkem se bohoslužeb zúčastnilo asi na 350 osob. Jen na společném obědě bylo vydáno necelých 300 obědů.

Vím, že se v té době konala ještě další oslava. Můžeš nám o tom povědět víc?

Ano, o týden později, dne 20. 8. se konaly oslavy 200 let od založení vesnice Svatá Helena.

Kolik účastníků se ve dnech 12. a 13. 8. sešlo, z jakých zemí a jaká mezi nimi vládla atmosféra?

Těžko říct, kolik účastníků se sešlo. Odhad byl do 1000 osob. Místní, tedy z Rumunsku, z České republiky, Srbska, Argentiny, USA a dokonce jsem se tam potkal s účastníky z Austrálie.

Atmosféra byla vynikající, přátelská a sváteční.

Co ti působilo největší radost během příprav a při samotné oslavě?

Jelikož jsem připravoval referáty o historii, po dobu příprav jsem byl neustále v úžasu a jsem ještě do dneška, a to nad skutečností, jak Bůh provázel sbor na Sv. Heleně (kde jsem sám poznal Pána a vyrůstal jsem tam) od jeho začátku až dodnes. Procesu založení baptistického sboru předcházela zhruba 30letý zápas o víru v místních těžkých životních podmínkách. Práce sboru zasáhla mnohé místní obyvatele a rozšířila se do dalekých končin: ČR, Bulharsko, Argentina, USA, Austrálie, Švédsko, Kanada a další země.

Oslavy byly úchvatné a povznášející.

Vyskytly se nějaké problémy, které bylo obtížné řešit? Čeho by ses přišť vyvaroval? Jak ses cítil? Byl jsi z toho nervózní?

Nevím o žádných organizačních problémech, které by se vyskytly a byly těžko řešitelné. Tím nechci říct, že organizace celých oslav byla lehká a snadná.

Zažil jsi nějaké zklamání?

Ne, osobně jsem žádná zklamání nezažil. Vše bylo pro mě velkým Božím povzbuzením a požehnáním.

Chtěl bys říci něco, na co jsem se tě nezeptala?

Ano, chtěl bych poděkovat Pánu za Jeho velikou milost, kterou můžeme prožívat, když se staneme spolupracovníky na Jeho díle. Dále bych chtěl poděkovat všem zúčastněným, jak organizátorům, tak hostům za úžasnou

spolupráci. Děkujeme za náročnou technickou podporu, kterou zajistil bratr Tomáš Černík se svým týmem z chebského sboru.

Děkujeme místnímu Obecnímu úřadu Coronini za skvělou spolupráci a podporu celé akce, jmenovitě pak panu starostovi Ilie Boboescu a místostarostovi Petru Hrůzovi.

V neposlední řadě velký dík patří místním členům helenského sboru, kteří u příležitosti této slavnosti zrekonstruovali jak exteriér kostela, tak přilehlou budovu fary.

Na samotný závěr děkuji všem, kteří podpořili tuto akci finančně i modlitebně.

*Jaroslav Hrůza, kazatel, Sbor BJB Žatec
Rozhovor s br. kaz. Jaroslavem Hrůzou vedla
Marie Horáčkou*

POTŘEBUJEME PŘEKONAT ZKLAMÁNÍ

J. F. Powers napsal o církvi: „*Je to stará velká loď, skřípá, houpe a kolébá se a občas se ti z ní chce zvracet. Ale dopluje tam, kam míří. Vždycky tam doplula a vždycky tam dopluje, až do konce věků – s tebou nebo bez tebe.*“ Ponorková nemoc, ztráta motivace, vize a chuti se zapojit z x důvodů není něco, co v církvi nemůžeme zažít. Ba naopak vidím, že se to v našich společenstvích děje. V pozadí zklamání je často nezapojení se, neúčast, neochota sloužit a žít naplno pro Krista. Můžeme být zklamaní z různých důvodů: Že sbor není zdravý, že neroste, že nemáme dostatek dětí, mládeže nebo mladých rodin, nebo že sbor nemá misijní zápal a nedokáže být magnetem pro nevěřící, apod. A když v neděli ráno vedle nás možná sedávají někteří lidé, kteří jsou velmi nepořádní, problémoví, nevoní a možná jsou dysfunkční, si říkáme: „Kde je to vítězství, a ten pocit, že náš sbor přežije dál?“ Bůh s námi ale nepřestává pracovat, protože vidí naši potenciální hodnotu pro své království. My vidíme minulost - ty zlaté dobré časy, překážky pro růst, nezdary, lidi plné zklamání a někdy i úbytek členů na konci roku. Bůh vidí, kým se můžeme stát v Kristu, a chce, aby církev pomáhala a sloužila ke spáse všem lidem, kteří jsou jen otevření pro evangelium. Ano, občas je na lodi „mořská nemoc“ vztahy jsou ve výstavbě, atmosféra není moc slavnostní a vám se z té lodi chce utéct člunem někam jinam. Ale kam, když kolem vás je nebezpečný oceán? Než to uděláš, myslí na Noeho, který musel trávit spoustu času v korábu se zvířaty, která nevoněla, a on to musel snášet. On nevyšel z lodi ze stejného důvodu, z jakého bys ty neměl opustit svůj sbor – protože jiná lepší možnost neexistuje. Církev je Boží projekt záchrany pro tento svět. Proto buď tam, kam tě Bůh postavil, protože Bůh chce, abys vyrostl ze školky sobectví až na vysokou školu odpuštění, trpělivosti a plnosti Ducha. Bůh tě chce naučit překonat zklamání tím, že posiluje tvou identitu, povolání a smysl pro službu, kterou můžeš udělat jen ty. Takže proč se s tou církví obtěžovat? Protože církev je **Boží osobní projekt, který zůstává až do konce věků**. Církevní hnutí přicházejí a odcházejí, ale Ježíš řekl: „**Zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou**“ (Mt 16, 18). Církev nepatří farářům a kněžím, kazatelům, ani nikomu z nás. Vlastníkem

církve je Kristus - Pán církve. A On své dílo neopustí. Přines Jemu své zklamání a nech se proměnit Jeho vizí, kterou má pro církev a konkrétně pro tebe. On jako, hlava církve, On se za ni obětoval, takže je to Jeho vlastnictví. Buď živým kamenem tam, kam tě Bůh postavil, aby i pomocí tebe se dal stavět duchovní dům (1P 2, 5).

Potřebujeme překonat problémy a konflikty

Z rodiny také člověk nemůže odejít jen proto, že má problémy, protože ji sám tvoří a má za ni odpovědnost. Když se nám něco v církvi nelíbí - musíme to společně změnit. Církev dnes všeobecně potřebuje obnovu, aby mohla ještě účinněji zářit a plnit poslání, které od Krista má – zasáhnout svět evangeliem.

Aby se tohle mohlo stát, potřebujeme být uvnitř církve lidmi, kteří rostou neobvyklým způsobem. Ten popsal Jan, když o Kristu řekl: „**On musí růst, já však se menšit**“ (J 3, 30). To je základní princip pro překonání problémů a konfliktů v církvi dnes. Pokud nechceme svoji pýchu pokořit, sobectví opustit a tvrdohlavost zanechat - Kristus v nás nemůže růst. Potom se stáváme něčím jiným, než Bůh chce: Stáváme se náboženskými lidmi, kteří zahřívají církevní lavice bez proměny srdce, jen ne zbožnými lidmi plnými Ducha svatého.

Církev, jako Boží rodina, má být místem, kde najdete slitování, pochopení, uzdravení a společenství, které za námi stojí a podporuje nás. Církev je prostor, kde se tyto věci naučíme dávat a přijímat.

Každá církev má problémy a lidi, kteří je způsobují. Bylo tomu tak vždy. Novozákonní církve měly svoje problémy: Teologické, vztahové, organizační, sociální, etické a duchovní. Např. v korintském sboru – někteří členové se při večeři Páně opijeli a jiní nechtěli chodit do sboru, pokud nebude kázat jejich oblíbený kazatel. Byli rozdělení a měli spoustu problémů, včetně toho, že jeden chlápek měl dokonce poměr s nevládní matkou (1K 5, 1). Řekli byste, že takový sbor už nemá šanci a přesto se jím apoštol zabývá, píše mu dvě epištoly a bojuje za to, aby měli zdravou víru, dobrou organizaci, řád při bohoslužbách, správně pochopili význam večeře Páně, usilovali o duchovní dary, pochopili Boží povolání, kterého se jim dostalo, a žili podle tohoto standardu. Povzbuzení, které dostali korintští, aby překonali svoje problémy, platí i pro nás v tom, jak vidíme svůj sbor: „**Buďte bdělí, stůjte pevně ve víře, buďte stateční a silní! Všecko necht se mezi vámi děje v lásce**“ (1K 16, 13-14).

Ve sboru je Boží škola růstu, kde se učíme milovat, snášet se navzájem, žít skrze víru ne skrze emoce, a kde skrze odpuštění a rostoucí lásku překonáme rozdíly mezi sebou a budeme žít v pokoji a harmonii. Proto jsem vděčný za svůj sbor, protože tam je pro mne místo růstu, posunu a rozvoje po všech stránkách. Tam najdu povzbuzení, motivaci a vize stát se tím člověkem, kterým mě chce Ježíš mít. Tam se učím milovat, sloužit a bojovat za druhé a je tam prostor, kde chci být užitečný. Proto nemusím hledat jiné místo, protože se už nacházím v centru Boží vůle, kde mě Bůh chce mít. A protože církev má slavnou budoucnost, chci být její součástí a společně s ostatními sourozenci očekávat slavný příchod našeho Spasitele. On je náš cíl a v Ném máme svůj domov!

*Nick Lica, kazatel Sboru
BJB Karlovy Vary*

KRÁTKY POSTREH ZO STRETNUTIA SENIOROV

Témou stretnutia seniorov bola láska, ktorá je pre nás málo príťažlivá. Dokonca ani my kresťania, napriek osobnej výzve, ktorou nás Pán Ježiš oslovuje: „Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov...“ nemáme o lásku k nepriateľom trvalý a nemenný záujem.

Brat kazateľ Ján Szóllős siahol do hĺbky a široký právd, ktoré v Písme nanovo otvárajú naše srdcia zanedbávanej láske. Bola to Božia láska, ktorá zmenila a mení – vracia životu zmysluplný obsah.

„V tom je láska, nie že by sme my boli milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy“ (1J 4, 10). Výzva evanjelia obnovovať život láskou aj k nepriateľom je čistá a skutočne nevyhnutná (o to viac v našej rozhádanej krajine). K téme seniorov pripojím ešte niekoľko viet.

Možno nám zavše myslou preletí, že v Božej rodine – v duchovnom spoločenstve medzi bratmi a sestrami – nepriateľov nemáme. Potom v utíšení nahliadneme do listu rímskemu zboru a čítame text s otvoreným srdcom: „*Láska nech je bez pokrytectva! Zošklivujte si zlé, pridržajte sa dobrého! Naklonení v bratskej láske predbiehajte sa navzájom v úctivosti, nebuďte leniví v horlivosti, duchom vrúci, slúžte Pánovi; veselte sa v nádeji; v súžení buďte trpezliví, na modlitbe ustaviční, k potrebám svätých ochotní...*“

Cítíme, že v komplikovaných životných situáciách sa aj v našom prostredí potrebujeme napomínať povzbudzovaním. Nažívanie vo vzťahoch bratskej lásky potvrdzujeme vernosťou nasledovania. No prijímame povzbudenie aj v napomenutí: „*Ale vás napomíname, bratia, aby ste sa v tom ešte viac rozhŕňovali*“ (1Tes 4, 10).

Napomínanie v cirkvi nie je emočný skrat či výmysel. Nie je to len slovo ľudské. Náročnosť napomínania je v tom, že prenechávame primárnu úlohu Svätému Duchu. Do mojej najlepšej snahy napomenúť a vašej snahy napomenutie prijať musí vstupovať Svätý Duch. Inými slovami, pokúšiteľ nás pri napomínaní nezaskočí, ak si oblečieme pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spasenie (1Tes 5, 8).

Božia láska je najväčším pokladom života. Každý človek je originál, stvorený Bohom. Avšak len Kristova láska môže upevniť naše srdcia spájaním sa a zjednocovaním v láske. Tak dosiahneme všetko bohatstvo dokonalého chápania a poznania Božieho tajomstva – Krista, v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a známosti (podľa Kol 2, 2 – 3).

J. Stupka

CHRÁŇTE SA

Trochu tajuplný nadpis, ktorého význam je skrytý v článku. Súčasťou konferencie seniorov býva výlet za účelom relaxu i spoznávania krás prírody. Ani teraz tomu nebolo inak. Išli sme sa pozrieť na EKO FARMU vo Východnej. Je to farma zameraná na chov kráv (v súčasnosti ich majú deväťsto) a zvláštnosťou je, že všetko krmivo pre chov si dorábajú sami s maximálnym dôrazom na ekológiu a zdravú výživu pre kravičky, aby aj všetky produkty boli v prvotriednej kvalite. Počnúc mliekom a končiac syrom. Na tom asi nie je nič mimoriadne, ale prekvapilo ma, že nás pred prehliadkou obliekli do bielych overalov, aby sme náhodou nepriniesli na farmu nejakú infekciu. Tu je ten čiastočne odkrytý význam v nadpise CHRÁŇTE. Majitelia

chránia svoje kravičky pred možnou nákazou zvonku. Hoci sú izolované od okolitého sveta, predsa je tu nebezpečenstvo nákazy, a to zvonku. Biely overal sme museli mať, hoci sme priamo do styku s kravičkami a teliatkami ani nepišli. Kravičky o tom ani nevedia, že sú takto chránené, a spokojne trávia čas prežívaním potravy, alebo pri dojení odmeňujú chovateľov kvalitným mliečkom. Keď som toto všetko sledoval a počúval odborný výklad, uvedomil som si, akú úžasnú, hoci trochu rozdielnu ochranu máme my. Nežijeme v izolovanom prostredí, ale vo svete plnom hriechu, zla a nenávisť. Tam, kde platí zákon odplaty, sme povolaní, aby sme sa neprispôbovali tomuto svetu a nesplynuli s ním. Ba ešte viac, aby sme milovali tých, čo nás nenávidia, a dobrým premáhali zlo. K tomu nás nabádala aj téma konferencie. Dá sa to vôbec splniť? Vieme sa sami dostatočne chrániť, aby nás zlo sveta nepohltilo? S určitou istotou môžeme konštatovať, že človek to sám nedokáže, lebo vo svojej prirodzenosti preberá z okolitého prostredia mnohé zlé vplyvy a často aj hriech. Kto nás teda chráni a ako? Kravičky nevedia, že sú chránené, ale my vieme, že máme štatút tej najvyššej ochrany, lebo nás chráni náš Boh. Mnohé verše v Biblii nás v tom utvrdzujú. V žalme 34, 8 je napísané: „**Anjel Hospodinov táborí vókol tých, ktorí sa ho boja, a vytrhuje ich!**“ Prvá časť verša berieme všetkými desiatimi, ale máme mať na zreteli aj tú druhú časť. Podobne je to aj v Žalme 112, 1 – 2: „**Blahoslavený človek, ktorý sa bojí Hospodina a má veľkú záľubu v jeho prikázaniach.**“ Opäť pripomínam, že kravičky nemusia pre svoju ochranu robiť nič. Starajú sa o to ošetrovatelia. My však musíme byť aktívni, keď chceme, aby nás Pán chránil. Apoštol Ján to zhrnul do jednej krátkej výzvy: **Dieťatká, chráňte sa modiel!** Z biblického poznania vieme, že modla je všetko to, čo sa dostáva medzi nás a Boha. O to ťažšie sa mi to píše, keď si uvedomujem, že každodenne musím zápasiť o zachovávanie Božích prikázaní a milovať domácich viery, ako aj tých, ktorí nepoznajú Pána Ježiša.

V. Malý

HISTORIE SBORŮ VELKÁ BÍTEŠ, LÍPOVÁ (DNES LIPOVÁ) A BRNO-HUSOVICE

V souvislosti se stanovou misíí je jistě nutné zmínit i službu kolportérů, členů husovického sboru, bratří Josefa Černila a Josefa Ježka. Josef Černil vykazoval např. ve své zprávě, že na podzim roku 1921 ušel jako kolportér 872 km, rozdál 5 Biblí, 500 různých časopisů a 133 traktátů. Kromě toho vedl setkávání v rodinách, například u br. Šustáčka v Brně-Maloměřicích, v Kollárově ulici, u bratra Antonína Tomana v Novém Rousínově, ve Starém Brně na Mendlově náměstí v kreslinské tehdejšího gymnázia a v prostorách odborné dřevařské školy v Juliánově (dnes Brno-Židenice). Bratr Ježek vykazoval, že jen v období od 1. července do 30. září 1921 rozšířil 1360 knih a traktátů, navštívil 12 obcí, rozšířil 38 Biblí. Práci kolportéra vykonával bratr Ježek jedenáct let jako pracovník Britické a zahraniční biblické společnosti. Službu započal ještě v období Rakousko-Uherska a pokračoval několik let v období První republiky. Bratr vzpomínal na protivenství, která zažil, i na uvěznění rakouskými úřady. Když se bratra při oslavách 85. narozenin (12. února 1970) zeptali, zda by se i přes všechny těžkosti k této službě vrátil, odpověděl zcela jasně „ano“.

nebudou nic proti tomu namítat... Ale v tom případě, že by zde Ústředí chtělo dát za mne jiné, pak by rozhodně s tím KNV v Brně nesouhlasilo!

Musíme si uvědomit, že se jednalo o období, kdy se církve dotkl další prvek církevní politiky – systemizace, která byla zahájena 1. ledna 1951. Jednalo se o úpravu a schvalování počtu kazatelů, počtu sborů a stanic a o celkovou správní reorganizaci. V praktické rovině šlo o krok k přizpůsobení církevních struktur státním finančním možnostem, v rovině režimní proticírkevní politiky o další nástroj jejich omezení. Rozhodoval SÚC (Státní úřad pro věci církevní), který vyžadoval doporučení od KNV. V roce 1951 měli baptisté v českomoravské části republiky 18 sborů schválených „systemizací“, a sice následující: Brno I, Brno-Husovice, Broumov, Cheb, Kroměříž, Liberec, Litoměřice, Ostrava, Pardubice, Praha-

Pankrác, Praha-Vinohrady, Šumperk, Teplá, Vítkyřovice, Vsetín-Rokytnice, Vysoké Mýto, Zlín, Zatec.

Do těchto souvislostí tedy musíme zařadit dopis Odboru pro věci církevní Rady KNV Brno ze dne 31. května 1958, který na žádost Ústředí o státní souhlas k volbě kazatele pro Brno – Husovice „souhlas k provedení volby nevyslovil“.

Sbor Brno – Husovice zůstal tedy bez kazatele, sloužili zde laičtí kazatelé a sbor v té době administroval kazatel sboru Brno I Pavel Titěra. V roce 1962 došlo k další změně v životě sboru. Od roku 1962 se scházeli členové sborečku v pronajaté modlitebně ČČSH v Selské ulici v Maloměřicích. V tom roce byla totiž modlitebna rozhodnutím Městského národního výboru přidělena k užívání Melioračnímu úřadu, i když dům nadále zůstal vlastnictvím sboru. Vše se dělo podle tehdy platného zákona č. 304/1921 Sb. Zákona o zabírání budov neb jejich částí pro účely veřejné, který stanovil: „1. § 1, odst. 1 zní: *Zemský národní výbor (v dalším zabírací úřad) může, pokud není vhodných místností, zabrat k užívání budovy nebo místnosti pro účely veřejné a, pokud to žádá veřejný zájem, i pro účely obytné, a dále pro přesídlení uživatelů budov nebo místností zabraných pro takové účely.*

§ 5 *Zabraní předmětů trvá, i když se změní jich vlastník.“*

Do existence sboru tedy zasáhla významně nejen systemizace, ale také právo národních výborů rozhodovat o využívání bytů soukromě vlastněných prostor. Protože ovšem dům pomalu chátral, prodal jej sbor v roce 1969 Církvi československé husitské. Budova slouží této církvi dodnes.

Shromáždění v Selské ulici v Maloměřicích se konala až do roku 1972. Sbor však pomalu splýval se sborem na Smetanově ulici, takže od roku 1972 se shromáždění husovického sboru, nyní v Maloměřicích, ukončila. Ovšem formálně sbor existoval až do roku 1983 (podle některých zdrojů 1974), kdy byl z podnětu církevního tajemníka zrušen.

Díky Pánu, sbor v Brně i přes tyto události rostl, dnes je největším baptistickým sborem v Čechách a na Moravě. Pracuje nejen v Brně na Smetanově ulici, ale také v Brně-Bystrci, Brně-Medláncích a v Křídlech.

Vratme se však ke sboru Brno – Husovice. Dne 23. října 1923 se bratr Knobloch ze zdravotních důvodů vzdal kazatelské práce v Brně a vrátil se s rodinou do Ameriky. Sbor se za jeho působení rozrostl. Podle informací br. Tomáše Macháčka, měl sbor Brno – Husovice, nyní opět stanice sboru Brno I, v roce 1926 kolem 60 dětí v nedělní škole a 75 členů. Členové stanice založili na radu kazatele fond na zakoupení shromažďovací místnosti a jen za pět měsíců vybrali mezi sebou Kč 1100,-.

V roce 1926 se sbor znovu osamostatnil a za kazatele si zvolil bratra Otakara Friče, který se právě vrátil zpět do Brna (i ke své rodině, od které byl po dobu služby v Turnově a v Belé odloučen, i ke službě v diakonii Tabita). Bratr Frič zde působil plných dvacet pět let, až do svých sedmdesáti čtyř let, kdy odešel do důchodu. I když informace, že plných dvacet pět let působil v Brně – Husovicích, nebude asi zcela přesná. Existují dokumenty, že bratr sloužil v období světové války nějakou dobu – neví se přesně jak dlouhou - jen v Juliánově (Brno – Židenice), kde se scházela skupina baptistů. Došlo k názorovým neshodám se sborem v Husovicích, a tak v Husovicích sloužili nejspíše laičtí kazatelé z řad členů sboru. Bratr Frič se později do husovického sboru vrátil a sloužil zde do roku 1951.

Hned v prvním roce samostatnosti si sbor zakoupil dům pro shromažďování na Gargulákové ulici, kde si zřídil modlitebnu.

Do té doby se sbor scházel v Měšťanské škole na Komenského náměstí (dnes náměstí Republiky se školou J. A. Komenského).

Na jaře roku 1951 přišel do sboru kazatel Rudolf Petr. Bylo to vlastně jeho první kazatelské působení. Bratr Petr byl ordinován br. Janem Řičářem za účasti Dr. Jindřicha Procházký dne 18. března 1951. Přítomen byl pochopitelně – jak to

LIPOVÁ u Konice.

MILOVAŤ NEPRIATEĽOV – UČENIE FARIZEJOV A ZÁKONNÍKOV

(Mt 5, 43 – 48)

J. Szöllös – 1. časť referátu zo zídania seniorov v Račkovej doline 09/2023

Výrok o láske k nepriateľom je súčasťou Kázne na hore. Pán Ježiš v tejto časti Kázne konkretizuje na šiestich príkladoch, v čom má byť naša spravodlivosť dokonalejšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov (v. 20). V záverečných veršoch piatej kapitoly Evanjelia podľa Matúša (43 – 48) je zachytená posledná, šiesta ilustrácia nášho Pána, ktorá vysvetľuje Jeho učenie o význame Božieho zákona pre ľudí a stavia ju do protikladu k prekrútenej podobe v podaní zákonníkov a farizejov.

Učenie farizejov a zákonníkov

Pán Ježiš sa prihovára svojim poslucháčom a konštatuje: „Počuli ste, že bolo povedané: Milovať budeš svojho bližného a nenávidieť svojho nepriateľa“ (Mt 5, 43).

Nájdeme tento výrok v Písme v Starom zákone? Nie, tento výrok v takomto znení v Starom zákone nenájdeme. Farizeji a zákonníci vulgárne prekrútili Zákon. Z prikázania: „Milovať budeš bližného svojho ako seba samého“ vynechali druhú časť a pridali k nemu niečo iné. Na jednej strane zúžili normu lásky, keď vypustili dôležité slová „ako seba samého“, ktoré túto normu rozširujú, a na druhej strane obmedzili adresátov lásky na skupinu bližných s výslovným vylúčením nepriateľov a pridali príkaz nepriateľa nenávidieť. Takémuto prekrúteniu chýba akékoľvek oprávnenie. Rabíni ho obhajovali a odvolávali sa, že prikázanie v **Lv 19, 17 – 18**: „Neprechovávaj v srdci nenávisť voči svojmu bratovi; vážne napomeň svojho súkmeňovca, aby si za neho neniesol hriech. Nepomsti sa a neprechovávaj hnev voči príslušníkom nášho ľudu, ale miluj bližného ako seba samého; ja som Hospodin,“ je určené len pre Izraelitov. Argumentovali, že „bližný“ je iba Izraelita, niekto z nášho ľudu, človek rovnakej rasy či náboženstva. Zákon nehovorí nič o cudzincovi alebo nepriateľovi. A keď teda podľa zákona mám milovať len svojho bližného, znamená to povolenie, ba dokonca príkaz, nenávidieť nepriateľa. On predsa nie je mojím bližným, ktorého by som mal milovať. Toto logické odôvodnenie presviedčalo a utvrdzovalo tých, ktorí chceli byť utvrdení vo svojej rasovej predpojatosti. Nehovorí sa tu však nič o tom, že majú nenávidieť nepriateľa.

Učí teda Starý zákon niečo o láske k nepriateľovi? Čo učí? Rabíni očividne nebrali do úvahy slová, ktoré sú zapísané vyššie v tej istej kapitole, že majú nechať zvyšky zo svojich polí pre chudobných a cudzincov: „Keď budete žať úrodu svojej krajiny, nezožníte úplne okraj svojho poľa a klasy po svojej žatve nepozbierajte. ... Nechaj ich chudobnému a cudzincovi; ja som Hospodin, váš Boh“ (**Lv 19, 9 – 10**). Zabudli tiež na jednoznačný príkaz na konci tej istej kapitoly: „Cudzinec, ktorý sa zdržuje u vás, nech vám je ako domorodec. Milujte ho ako seba samých...“ (**v. 34**). Podobná výzva je uvedená aj v **Ex 12, 49**. Na iných miestach vyzýva Zákon Izraelitov, aby prejavovali lásku nepriateľovi praktickou pomocou, keď to potrebuje: „... Ak uvidíš osla tvojho protivníka ležať pod bremenom, neopúšťaj ho, ale určite mu ho pomôž zdvihnúť“ (**Ex 23, 4 – 5**).

Božie slovo v Starom zákone priamo hovorí, že Boh nechce, aby sme sa tešili z nešťastia našich nepriateľov, a to ani vo svojom vnútri. „Neteš sa, ak padne tvoj nepriateľ, a ak sa potkne, nech ti srdce nejasá...“ (**Pr 24, 17 – 18**). Rabíni museli tiež dobre poznať učenie knihy Prísloví, ktoré citoval aj apoštol Pavol: „Keď je tvoj nepriateľ hladný, nakrm ho chlebom, ak je smädný, napoj ho vodou, lebo tak mu zhmieš žeravé uhlie na hlavu“ (**Pr 25, 21 – 22**).

Výroky proti nepriateľom v SZ:

Miesta v Písme, ktoré viedli zákonníkov a farizejov k sformulovaniu výroku a učenia o nenávisti k nepriateľom boli zrejme aj časti opisujúce izraelské vojny proti Kananejcom a tiež zatracovacie Žalmy.

Rabíni, tak ako aj dnes mnohí ľudia, nepochopili význam a zmysel týchto vojen a ani tie Žalmy. Kananejci sú z novodobých blízkovýchodných štúdií známi ako ľudia nesmierne skazení tak svojím náboženstvom, ako aj kultúrou. Nad ich ohavnosťami sa dvíhal žalúdok. Boh musel zastaviť túto rakovinu, lebo by rozožrala celé ľudstvo a Izraeliti boli predsa nástrojom Božím. Keby Izrael prebral úplne ich zvyky, zdieľal by s nimi rovnaký osud (**Lv 18, 25 a 28**).

Práve tak aj v zatracovacích Žalmoch, kde žalmista preklína nepriateľov (napr. Ž 69), nehovorí žalmista o osobnom nepriateľstve, ale hovorí ako zástupca Božieho vyvoleného ľudu, Izraela. Úplne sa stotožnil s Božou vecou a zlých ľudí považuje za Božích nepriateľov. V **Žalme 139, 21 – 24** mu pripadá prirodzené nenávidieť Božích nepriateľov, ale aj tak sa pýta, či to má robiť, a dokonca žiada Boha, aby skúmal jeho srdce a myšlienky. Áno, zlí ľudia by mali byť súčasne predmetom našej lásky aj našej nenávisti. Milovať ich znamená vrúcne ich žiadať, aby činili pokánie a aby uverili, a tak boli zachránení. Nenávidieť znamená nenávidieť ich hriechne konanie.

Všetky tieto nariadenia o vyhladení v Starom zákone a v Žalmoch majú teda vždy súdny charakter, súvisia s Božím súdom a nikdy neboli a nesúviseli s individuálnou záležitosťou človeka. Existuje „dokonalá nenávisť“, tak ako existuje spravodlivý hnev. Je to však nenávisť k Božím nepriateľom, nie k svojim vlastným nepriateľom.

Pán Ježiš je príkladom tejto lásky aj nenávisti, keď v Mt 5 hovorí, aby sme milovali nepriateľov, ale v Mt 23 veľmi jasne vyslovuje varovné „beda“ nad hlavami farizejov. Nezabúdajme na tento súdny princíp odpłaty. Pokým sme na tomto svete, Boh dáva svietiť slnku na dobrých aj na zlých, žehná ľudí, ktorí Ho nenávidia, posieľa dážď na tých, ktorí sa Mu protivia. Správa sa k nim milostivo, ale súčasne im oznamuje, že ak neurobia pokánie, budú nakoniec zatratení.

Sú ľudia, ktorí vo svojom nepochopení vysvetľovali a vysvetľujú tieto slová tak, že Božia láska je absolútne univerzálna, a teda nezáleží na tom, či človek hreší, alebo nie. Každý ide do neba, lebo Boh je Láska, a pretože je Láska, nebude nikdy trestať. To je však popretie učenia Písma od začiatku do konca. Boh je nielen Láska, ale aj Spravodlivosť, Svätosť a má ďalšie charakteristiky. Boh potrestal Kaina, potrestal starodávny svet potopou, neušetril mestá Sodomu a Gomoru, potrestal Izraelitov, keď boli spurní, a nakoniec potrestal hriech celého ľudstva, tvoj aj môj hriech, na svojom Synovi, Pánovi Ježišovi Kristovi na Golgotskom kríži. Nová zmluva a samotný Pán Ježiš učia tiež o poslednom súde, kde budú odsúdení a zatratení všetci, ktorí neurobili pokánie a neprijali ospravedlnenie v krvi Pána Ježiša.

Problém zákonníkov a farizejov, ako aj mnohých dnešných ľudí je v tom, že nevidia toto rozlíšenie. Uchopili tento súdny princíp odpłaty, ktorý patrí Bohu, a chceli, aby pôsobil v ich bežných záležitostiach a v každodennom živote. Rabíni nemali žiadne právo meniť Boží príkaz, lebo Boh neučil svoj ľud používať dvojaké meradlo mravnosti, jedno pre bližných a druhé pre nepriateľov. Ty a ja sa máme držať príkazu Pána Ježiša – milovať svojich nepriateľov.

Pokračovanie v ďalšom čísle

GIDEON GEDEON

Kde si viem príbeh prečítať: Kniha Sudcov kapitoly 6, 7, 8

Kde si môžu príbeh prečítať: Kniha Soudců 6., 7. a 8. kapitola

(BOJÍ SA NEPRIATEĽOV) (BOJÍ SE NEPŘÁTEL)

Pre mnohých je meno Gideon symbolom prekonania strachu. V dávnej minulosti museli Izraeliti často bojovať a viedli vojny s mnohými nepriateľmi. Boli medzi nimi udatní bojovníci, ktorí sa odvážne vrhali do bitiek. Gideon taký nebol. Jedného dňa, keď mlátil pšenicu pod veľkým dubom, k nemu prišla dôležitá návšteva. Bol to anjel a povedal mu, že Boh ho povoláva, aby išiel bojovať proti nepriateľskému táboru. Gideon z toho mal strach, a preto poprosil Boha, aby mu dal znamenie. Keď mu Boh vyhovel, Gideon ho poprosil ešte o jedno. A Boh mu dal aj druhé znamenie. Až potom Gideon išiel bojovať a bitku vyhral. Keď sa po víťaznom boji vrátil domov, jeho národ ho vyzval, aby nad nimi vládol, on im však povedal: „Nebudem nad vami vládnuť. Hospodin bude vládnuť nad vami.“

Pro mnohé je jméno Gedeon symbolem překonání strachu. V dávné minulosti museli Izraelité často bojovat a válčili s mnohými nepřáteli. Byli mezi nimi udatní bojovníci, kteří se odvážně vrhali do bitev. Gedeon tam nebyl. Jednoho dne, když pracoval s obilím pod velkým dubem, přišla k němu důležitá návštěva. Byl to anděl a vyřídil mu vzkaz, že ho Bůh povolává do boje proti nepřátelskému táboru. Gedeon měl z toho strach, a proto prosil Boha o znamení, které by mu potvrdilo, že má do boje opravdu jít. Bůh mu znamení dal a Gedeon ho poprosil ještě o další. A Bůh mu dal i druhé znamení. Potom teprve Gedeon šel do boje a bitvu vyhrál. Když se po všech bojích vrátil domů, vyzval ho jeho národ, aby jim vládl. Gedeon jim však odpověděl: „Nebudu nad vámi vládnout. Nad vámi bude vládnout Hospodin.“

Väčšie deti: Prvou Gideonovou úlohou bolo zničiť oltár falošnému bohu, ktorý si postavili niektorí ľudia a boli preto neverní skutočnému Bohu. Keď sa dozvedeli o zničení oltára, chceli Gideonovi ublížiť. Jeho otec, ktorý bol ich vodcom, povedal: Ak je ten boh pravý a má moc, sám sa pomstí Gideonovi za to, že mu zničil oltár. Gideonovi sa nič nestalo.

Čo to znamená? Oltár na počesť iného boha je niečo ako modla. Modla je vec, ktorá je pre nás dôležitejšia ako Boh, rodičia, priatelia. Hovorievame napríklad,

že peniaze sú modlou, keď ich ľudia milujú a majú neuhasiteľnú túžbu si ich zhromažďovať. Alebo jedlo je modlou, keď ho milujeme natoľko, že sa ho nikdy nevieme vzdáť. Pre všetky modly platí to isté: keď Gideon zbúral oltár, modla zmizla a jemu sa nič nestalo. Až keď sa teda modly zbavíme, zistíme, že nemala žiadnu skutočnú moc.

Skús jednoducho napísať, čo znamenajú tieto slová. Ak nevieš, opýtaj sa rodičov:

Oltár:

Dub:

Prorok:

Symbol:

Anjel:

Izraeliti:

Oltář:

Dub:

Prorok:

Symbol:

Anděl:

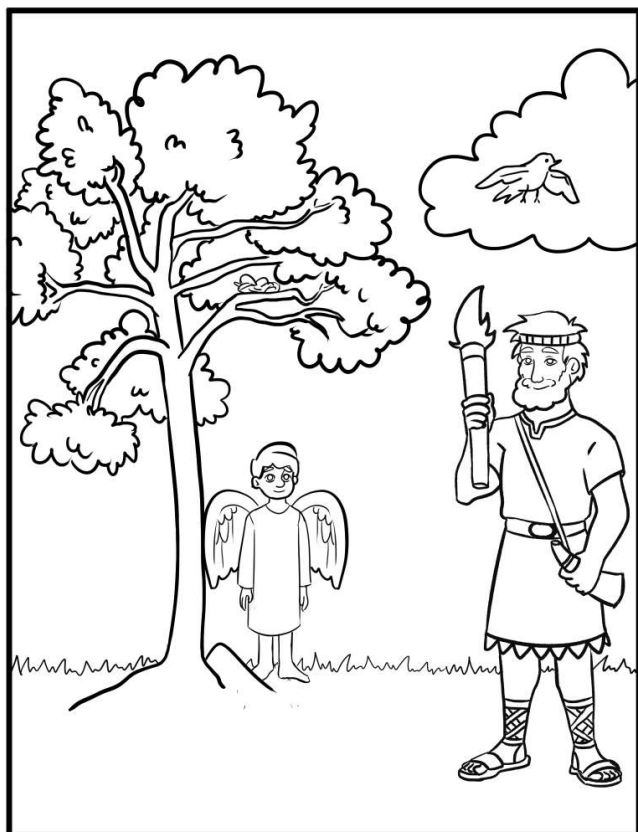
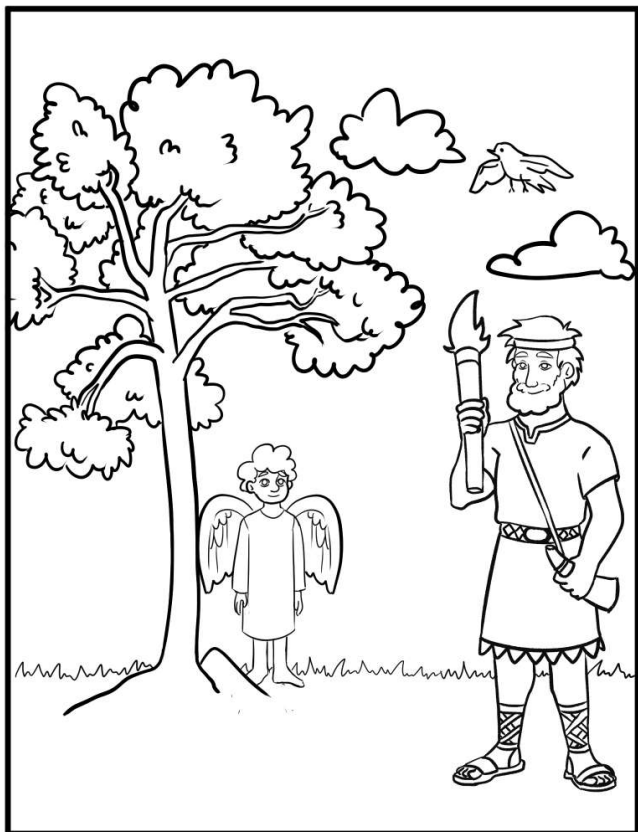
Izraelité:

Věčší deti: Prvním Gedeonovým úkolem bylo zničit oltář falešného boha. Ten postavili někteří lidé a byli tak nevěrní skutečnému Bohu. Když se dozvěděli o zničení jejich oltáře, chtěli mu ublížit. Jeho otec, který byl jejich vůdcem, jim řekl: Jestli je ten váš bůh pravý a má moc, ať se Gedeonovi pomstí sám za to, že mu zbořil oltář. Gedeonovi se však nic nestalo.

Co to znamená? Oltář pro jiného boha, je něco takového, jako modla. Modla je věc, která je pro nás důležitější, než Bůh, rodiče, přátelé. Například se říká, že peníze jsou modlou, když je lidé milují a mají neustále touhu je shromažďovat. Nebo, jídlo je modlou, když ho milujeme natoľko, že se ho nikdy nedokážeme vzdáť. Pro všechny modly platí stejná věc: Když Gedeon zbořil oltář, modla zmizela a jemu se nic nestalo. Teprve, až se modly zbavíme, zjistíme, že neměla žádnou skutečnou moc.

Zkus jednoduše napsat, co znamenají tato slova. Pokud nevíš, zeptej se rodičů.

Odborná korektúra: tím UKĽA
 Ilustrácie: Valentyna Dudka

POKOJ, KTORÝ PREVYŠUJE VŠETKO

75. VÝROČIE EBWU – VOLEBNÁ KONFERENCIA V RIGE

Z milosti Božej sa zástupkyne slovenského a českého Výboru Odboru sestier BJB mohli prvý októbrový týždeň v roku 2023 zúčastniť konferencie EBWU, ktorá sa uskutočnila v hlavnom meste Lotyšska. Konferencia bola výnimočná aj tým, že sa po piatich rokoch volili sestry do výkonného výboru, ktorý zastrešuje baptistické ženy v Európe, na Blízkom východe a v časti Ázie. EBWU (European Baptist Women United – Únia baptistických žien Európy) združuje celkovo 52 krajín.

Témou konferencie bol podľa listu Filipanom 4, 7 pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum a uchráni naše srdcia a mysle v Kristovi Ježišovi. Hlavnou rečníčkou bola Rev. Karen Wilsonová, prezidentka BWA Women (Odboru sestier Svetovej baptistickej aliancie) z Austrálie. Vo svojich vstupoch nám okrem iného pripomenula, že žiť výnimočný život znamená predovšetkým kráčať v moci a milosti Ducha Svätého (Gal 5, 25). Boh sa dotýka našich životov prostredníctvom Ducha Svätého a ten dotyk nás mení. Život nie je o tom, čo my potrebujeme alebo chceme robiť – je o našej poslušnosti nasledovať Pána, ktorý pôsobením svojej moci v nás môže urobiť omnoho viac, ako my prosíme alebo rozumieme (Ef 3, 20). Máme na výber – vyberme si službu Jemu. Božia moc nám dá silu odpustiť, veď sme dostali nové srdce a nového ducha (Ezechiel 36, 26). Boh odstráni naše kamenné srdce a dal nám srdce mäsité. Pokoj je darom Božím. Rozhodnime sa ostať verné v tom, do čoho sme boli povolané. Keď prežívame úzkosť a nepokoj, viažme svoje myšlienky na poslušnosť Kristovi. Naša viera nie je založená na strachu, ale na nádeji. Uvedomujme si,

že duchovná vojna je Božia vojna, nie naša, a stojme pevne v Božej zbroji. Boh nám dal cirkev ako spoločenstvo, potrebujeme jedny druhých. Na záver Karen Wilsonová zdôraznila, že Boh povoláva tých, ktorí sú zlomení a ochotní nechať sa Ním viesť. Slová sestry Karen, z ktorých bolo spomenutých len pár myšlienok, boli pre všetky účastníčky konferencie veľkým povzbudením, a to predovšetkým preto, že každý biblický princíp

či pravdu sprevádzala aplikácia a príklad priamo zo života tejto vzácnej Božej služobníčky.

Konferencia okrem duchovného programu, seminárov, modlitebných stíšení a spoločných chvál obsahovala aj pracovnú časť, súčasťou ktorej

bolo odsúhlasenie zápisu z poslednej konferencie, správy o činnosti a hospodárení, ale predovšetkým voľby nového výkonného výboru EBWU. Na obdobie 2023 – 2028 bola za prezidentku zvolená sestra Siham Daoud z Libanonu, za viceprezidentku sestra Cristina Pokidko z Moldavska, za tajomníčku sestra Ruth Maďarová zo Slovenska, za pokladníčku sestra Ligita Bodniece z Lotyšska a za členky výboru sestra Klaudia Wiazowska z Poľska, sestra Nadia Morokhovets z Ukrajiny a sestra Lucia Vicens Rico zo Španielska. V posledný deň konferencie na spoločných bohoslužbách v baptistickom zbere v Rige, kde slovom slúžila sestra J. Merritt Johnston z USA, bol výkonný výbor EBWU slávnostne inštalovaný do služby. Pre spoločnú prácu v nastávajúcom období bude výbor potrebovať jednotu Ducha Svätého, Božie vedenie a múdrosť.

Spoločenstvo na konferencii nám ukázalo, že Pánovi môžeme slúžiť len spolu a v jednote. Služba výkonného výboru EBWU bude spájať obrazne povedané sever s juhom a východ so západom, jeho členky nezastupujú svoju krajinu, ale sú súčasťou tela Kristovho, ktorému slúžia.

*Za Slovenský výbor Odboru sestier BJB
Katarína Sližiková*

VERNÁ V SLUŽBE

KONFERENCIA NESVADY – MÁJ 2023

Už sme hovorili o tom, že **Božia vernosť** je hlavnou motiváciou našej vernosti voči Nemu. On je nám príkladom nielen vo vernosti, ale **Jeho vernosť udržuje našu vernosť**. Upriamením pohľadu na Krista môžeme byť verné vo svojom každodennom živote – **vo svojej viere, vo svojich myšlienkach, slovách, skutkoch, úlohách a postavení**.

1. Verný služobník

Keď nás Boh zachránil a vykúpil, keď nám dal nový život v Kristovi, dal nám aj určité **úlohy, zodpovednosti**. Okrem toho, že v Jeho sile teraz môžeme znovu vykonávať úlohu **správco** tejto zeme a stvorenia a tak **odzrkadľovať Jeho charakter** – čo bola pôvodná úloha človeka pri stvorení – teraz sme sa stali aj **správami Jeho evanjelia milosti a lásky**: „*A tak nech nás každý pokladá za Kristových služobníkov a za správcov Božích tajomstiev. A od správco sa napokon vyžaduje, aby bol každý uznaný ako verný*“ (1Kor 4, 1 – 2). Božie slovo nás znovu a znovu vyzýva, aby sme si **navzájom verne slúžili**. Autor Listu Hebrejom píše: „*Venujeme pozornosť jeden druhému, aby sme sa pouzbuďovali k láske a dobrým skutkom*“ (Heb 10, 23 – 24). Apoštol Peter hovorí: „*Ako dobrí správcovia mnohorakej Božej milosti, slúžte si navzájom každý tým duchovným darom, ktorý prijal*“ (1Pt 4, 7). Všetci, ktorí prijali milosť Pána Ježiša, ktorí zažili znovuzrodenie, ktorí sa stali deťmi Božimi, **sú pozvaní k službe**.

Prečo? Pretože verný Boh prejavil svoju milosť voči nám, pretože nám odpustil. Nie preto, že by sme si to zaslúžili, je to Boží dar (Ef 2, 4 – 9). Táto **milosť, toto milosrdenstvo, ktoré sme dostali, nás teraz motivuje**, aby sme verne slúžili Bohu, ale aj jeden druhému. Aj týmto odzrkadľujeme Jeho charakter.

Čo je správca? To je niekto, komu bolo **niečo dôležité zverené** a čím on teraz disponuje, ale zároveň sa aj **zodpovedá tomu, kto mu tú vec zveril**. Moderným jazykom by sme povedali – manažér. Je to veľké privilegium, ale zároveň aj zodpovednosť. Znamená to, že sme si vedomé veľkej, bohatej, mnohotvárnej milosti, ktorou nás Boh obdaroval, no **nenechávame si ju pre seba, ale ju dávame ďalej**. Boh nás nezachránil, aby sme sa stali členmi nejakej elitnej skupiny „pobožných ľudí“. Zachránil nás, aby sme túto **Jeho dobrotu ponúkali ďalej**. Nepostavil nás

do cirkvi, aby sme roky iba počúvali dobré kázne, prichádzali na modlitebné stretnutia, konferencie, kempy, festivaly, semináre – hoci sú to všetko dobré a užitočné aktivity. Urobil nás **častou cirkvi, komunity, aby sme slúžili**. Ak slúžim iným, tak prežívam očistenie, posvätenie, zdokonaľovanie vlastného ducha, duše a mysle. Spasil ma, aby som žila do konca svojho života **vo verejnej službe a poslušnosti svojmu Pánovi**, aby som išla tam, kde ma On vedie, a **slúžila spôsobom, ku ktorému ma On povolá. Zveril mi mnoho darov svojej milosti** a teraz túži, aby som **verne spravovala to, čo som dostala**.

My ľudia často kategorizujeme službu na viac a menej dôležitú, na viditeľnú a neviditeľnú, a potom ich porovnávame. Boh hľadá na to inak. On má iné meradlo. Nehľadá na úspech, hľadá do srdca. Skúma **motívy**. Vidí **ochotu a poslušnosť, obetavosť a úprimný záujem o potreby iných**. Nemeria hodnotu našej služby v **číslach alebo v jej dosahu**. Boh hľadá **vernosť v maličkých veciach a On je ten, ktorý rozhoduje, čo a koľko nám zverí**.

Viem, aká je moja služba? Viem, čo mi Boh zveril? Som v nej verná? Alebo som zapadla do pasce sebalútiosti: „Keby som mala tento dar, keby som bola ako ten/tá, keby som žila tam, keby som mala lepší zbor, lepšieho kazateľa... vtedy by som naozaj mohla slúžiť...“ Nelutuj sa, ale **slúž práve tam, kde ťa Boh postavil, a tým, čím ťa obdaroval**. Buď **verná v tých maličkých službách a úlohách**, ktoré už máš.

2. Duchovné dary

Ak nám Boh zverí nejakú úlohu, dá nám k nej aj všetko potrebné. **Nelíšime sa iba vonkajším výzorom, ale aj osobnosťou, talentmi, záujmami a schopnosťami**. Pán Boh riadi náš život tak jedinečne, že sme mohli získať **rôzne vedomosti a zručnosti**. Nič z toho nie je zbytočné a nie je ani náhoda.

Zamyslite sa na chvíľu nad svojim životom. Ktoré **skúsenosti** z vás urobili **ženu**, ktorou ste dnes? Ktoré **okolnosti** vás ovplyvnili, aké **dary** obohatili váš charakter? Aké **straty** vás niečomu naučili a možno posilnili vašu vieru? Skúste si zobrat papier a ceruzku a nakreslite si dráhu svojho života – **dôležité dátumy; významné vplyvy a udalosti; ľudí**, ktorých Boh poslal do vášho života a ktorí vás poznačili. Pozrite sa, ako Boh viedol

váš život. Každá z tých vecí – dobrá i zlá – prispela nejakým spôsobom k tomu, kým ste dnes.

Okrem prirodzených schopností a zručností, ktoré sme získali, Boh nás obdaroval **zvláštnymi duchovnými darmi pre službu v Jeho kráľovstve**, pre službu jedny druhým.

Keď sme znovuzrodené, dostávame Svätého Ducha ako pečať, ako pomocníka, ako garanciu bohatstva Božej milosti (Ef 1). Dielo Ducha Svätého je **neodlučiteľné od života kresťana a života cirkvi**. Duch Svätý nás **posväčuje, pomáha nám žiť podľa Božej vôle, vysvetľuje nám Písmo, dáva nám jednotu a silu**. Ale dáva nám aj dary, aby sme mohli plniť Bohom zverené úlohy. Hlavný účel týchto duchovných darov je, aby sa **kresťanská komunita – cirkev – budovala**.

V Božom slove je pre vzájomnú činnosť v cirkvi použitý obraz fungovania ľudského tela. Hovorí, že všetci veriaci tvoria telo a jej hlavou je sám Kristus. V Rimanom 12, 4 – 6 čítame: „*Lebo ako v jednom tele máme mnoho údov, ale všetky údy nekonajú tú istú činnosť, tak sme mnohí jedno telo v Kristovi, ale jednotlivito sme si navzájom údmi. Máme však rozličné dary podľa milosti, ktorá nám bola daná.*“ Tak ako nemáme rovnaké schopnosti a zručnosti, ktoré sme sa naučili, tak **nemáme ani rovnaké duchovné dary** – a to je dobré, to je potrebné.

V 1. liste Korintňanom Pavel tento obraz ešte rozvíja a pýta sa zdanlivo zbytočnú otázku: „*Môže ruka povedať nohe, že je zbytočná, lebo nie je ruka? Alebo ucho povedať, že nepatrí telu len preto, že nie je oko?*“ Samozrejme, že nie. A potom hovorí: „*Keby boli všetky rovnaké, tak to by ani nebolo telo!*“ Nemôže oko povedať ruke: si zbytočná, ani hlava nohe: nepotrebujem ťa.

„*Preto sú dary milosti rôzne, ale Duch je ten istý; a rôzne sú aj služby, ale Pán je ten istý; a rôzne sú aj účinky moci, ale Boh je ten istý, ktorý pôsobí všetko vo všetkých. Každému je však daný prejav Ducha na spoločný úžitok... No toto všetko spôsobuje jeden a ten istý Duch, ktorý každému osobitne udeľuje dar, ako chce*“ (1Kor 12, 4 – 11).

Na iných miestach Písma sa dočítame, že:

- duchovné dary nie sú iba rozdielne, ale sa **doplňajú**; sú **veľmi dôležité pre funkciu celého tela**, a preto ich nesmieme zanedbávať; ak sa **nepoužívajú, netrpí iba jeden úd, ale celé telo**; nie sú pre vlastný úžitok, ale **vždy pre úžitok iných**. Boh nám teda dáva zvláštne dary, schopnosti, aby sme Mu verne slúžili tak, že **budeme slúžiť jeden druhému**. Tieto dary sú pre každého z nás jedinečné – „**šité na mieru**“ pre určitú službu, ktorú nám Boh zveruje.

Duchovné dary môžeme rozdeliť nasledovne:

Dary mysle – založené na **porozumení a vyjadrovaní pravdy**. Tieto dary sú charakterizované **odvážnosťou a jasným zvestovaním Božieho slova**. Napríklad dar evanjelizácie, vyučovania, kázania, duchovného posudzovania a prorocstva – teda schopnosť prinášania Božej pravdy.

Dary srdca – založené na **porozumení a naplňaní základných potrieb iných**. Sú charakterizované **súcitom a obetovaním**. Napríklad dary povzbudzovania, pomáhania, pastierstva, slúženia, dávania a milosrdenstva.

Dary rúk – založené na porozumení potrieb ľudí, charakterizované **múdrosťou, praktickosťou**, aby Božie dielo napredovalo. Napríklad dar vodcovstva, správcovstva, múdrosti a viery.

Dôležité je pripomenúť, že **Boh dáva všetkým dary, ale tak ako On chce** – je to Jeho rozhodnutie, nie naše. Každý veriaci, ktorý má Svätého Ducha (a my veríme, že ho dostávame pri znovuzrodení), **má jedinečné dary**, ktoré mu Boh dáva v rôznych obdobiach, pre rôzne služby, v rôznych oblastiach.

Ako môžeme odhaliť svoje duchovné dary? Neexistuje žiadna šablóna, žiadna anketa, zoznam otázok, kde môžeme

zakrúžkovať a, b, c a dostať výsledok. Boh tak nepracuje. Dôležité je žiť posvätený, zasvätený život, hľadať Božiu vôľu v Jeho slove, na modlitbe, byť citlivý na Boží hlas a Jeho vedenie. Keď nás povolá, musíme byť pripravené a ochotné **slúžiť druhým s pokorou**. Mať lásku a záujem o druhých. Pýtať sa: „Dvere ktorej služby sú otvorené? Čo môžem urobiť? Kde je najväčšia potreba? Ako môžem pomôcť? Kto potrebuje pomoc?“ Potreby môžu byť fyzické, duševné, duchovné, materiálne, zdravotné, vzťahové... stačí sa úprimne pozrieť okolo seba a uvidíme ich.

Najlepší spôsob, ako odhaliť osobné dary a pravú službu, v ktorej nás Boh chce mať, je začať slúžiť **teraz, dnes**; ochotne, obetavo a nesebecky robiť rôzne potrebné veci (aj podradné, neslávne, všedné). Počas tejto služby nám Boh odhalí to pravé miesto našej služby, ukáže (niekedy cez svoje Slovo, cez Svätého Ducha, cez staršovstvo, iných ľudí), kde sme najpotrebnejšie, pre čo nás uschoptil, kde nás najviac požeňná.

Ak slúžime tam, kde je potrebné, začneme sa spoznávať, **odhaľovať Božie dary**, ktoré nám dal, a tým sa v spoločenstve navzájom zblížovať. **Spoločná služba buduje vzťahy**. Potom budeme zažívať radosť zo služby, lebo uvidíme, ako sa **Boh dotýka životov ľudí skrze nás**. Naša radosť v Kristovi nie je úplná, kým **nezačneme slúžiť jedni druhým, nasledujúc Jeho príklad**.

Pán Ježiš bol svojmu Otcovi verný vo všetkom. Slúžil verne všetkým okolo seba a dokončil verne svoje dielo záchrany. Práve preto sa môžeme spofahnúť, že nám pomôže verne konať službu, do ktorej nás On povolal. Povedal, že sa môžeme na Neho spofahnúť, že **bude s nami do konca sveta, že je nemenný. On je ten istý včera, dnes i naveky**.

3. Služba v Jeho sile

Možno už vieš, ku ktorej službe ťa Boh v tomto období povolal. Možno ju ochotne roky robíš, ale stále narážaš na problémy, prekážky, skúšky. Možno ju druhí neocenejú alebo zosmiešňujú, či dokonca odmietajú. Si **sklamaná, unavená, vysilená** a zdá sa ti, že to nemá zmysel, že je to úplne zbytočné, lebo nevidíš **žiadne výsledky**. Máš už všetkého dost a zdá sa ti, že iní si žijú spokojne a šťastne napriek tomu, že neslúžia verne ako ty. Chápeš to. Mnohokrát som bola v takej situácii.

Chcem nás dnes všetky povzbudiť takto: Všetko čo máme, máme z Božej milosti. **Aj náš život, naše schopnosti, naše úlohy, aj naše služby. Je to Jeho dar**. Ale je tu ešte jeden bonus. Nemusíme to robiť vo vlastnej sile, námahe, vo vlastnej múdrosti a vlastnej vernosti. **Keď Boh povolá, On aj vystrojí a dá silu**. Apoštol Peter píše: „*Keď niekto hovorí, nech hovorí slovami, ktoré mu dal Boh, keď niekto slúži, nech to robí silou, ktorú dáva Boh, aby bol vo všetkom oslavovaný Boh skrze Ježiša Krista!*“ (1 Pt 4, 11). Nemusíme sa spoliehať na svoje schopnosti, ale na Toho, ktorý je **verný a nemenný a ktorý slúbil, že svoje dielo v nás dokoná**.

Svoje uvažovanie o vernosti ukončím veršami z Písma: „*A sám Boh pokoja nech vás celých posuť a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista nech vaše ducha zachová neporušeného a dušu i telo bez úhony. Verný je ten, ktorý vás povoláva — on to aj urobí!*“ (1Tes 5, 23 – 24).

Dôverujme nášmu vernému Bohu, usmernime svoj **pohľad na nášho verného Spasiteľa** a žime svoj život verne **v sile Jeho Ducha**. **Pozorujme** Božiu vernosť voči nám a **hovorme o nej**. **Slúžme** si navzájom tými jedinečnými schopnosťami a darmi, ktoré sme už dostali. **Budujme** komunitu, do ktorej nás Boh postavil. **Pomáhajme** tam, kde je treba. **Spoliehajme** sa na Jeho sluby, ktoré nám zanechal. **Budme verné** v každom čase!

Nech vás všetky Boh požeňná a nech sa oslávi skrze vaše verné životy.

Natalija Elias

VOLOŠČUKOVCI VASIL A JÚLIA (ULINKA) – DEVÄŤDESIATROČNÍ

Milí Vološčukovci, Ulinka a Vasil, z Božej milosti ste sa obaja dožili v tomto roku krásneho a požehnaného veku – deväťdesiatich rokov. Počas svojho života ste vyorali hlbokú brázdnu na Božej vinici. Želáme Vám, aby Vás Pán Ježiš sprevádzal aj naďalej a naplnil Vaše srdce radosťou, že ste Jeho milované deti, na ktoré čaká s otvorenou náručou vo svojom kráľovstve.

Našich čitateľov iste poteší, ak dovolíte, aby nazreli do vášho života.

Obaja sme sa narodili v roku 1933. Už v tínedžerskom veku sme uverili v Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa, Júlia ako trinásťročná a ja ako štrnásťročný počas evanjelizačných zhromaždení v Klenovci. Na vyznanie viery sme boli pokrstení v rieke Rimava v Klenovci.

Od mladosti sme sa zúčastňovali na všetkých aktivitách zboru. Júlia sprevádzala spev v zhromaždení a vyučovala deti v nedeľnej besiedke. Neskôr bola členkou v tíme zborových kuchárov. Ja som prispieval do zborovej práce službou Slova a bol som dlhoročný tajomník v staršovstve.

Čo vaše štúdium a profesie?

Júlia vyštudovala Gymnázium v Tisovci a pracovala v Slovenskej sporiteľni. Okrem toho bola majsterkou ľudovo-umeleckej výroby, kde sa venovala práci s vlnou. Oblasť Klenovca bola totiž vychýrená chovom oviec a spracovávaním ovčej vlny, z ktorej sa vyrábali rôzne bytové, darčekové a módne doplnky.

Ja som vyštudoval Lesnícku fakultu VŠLD vo Zvolene. Potom som pracoval v lesnom závode na Horehroní v Beňuši a v Hnúšti ako samostatný odborný pracovník (bez vedúcej funkcie ako nečlen KSS). Po nežnej revolúcii, ako hlavný inžinier a ako predseda Lesníckej odborovej organizácie v SR, som organizoval transformáciu lesného hospodárstva na nové modely cez odborné školenia vedúcich pracovníkov ministerstva a lesníckych podnikov s vedením odborov v Rakúsku, Švédsku a Nemecku. Po odchode do dôchodku v roku 1996 až doteraz pracujem ako odborný lesný hospodár.

Kedy ste nastúpili na spoločnú cestu životom a aká je vaša rodina?

Na spoločnú cestu životom sme vykročili v roku 1956 v Klenovci. Pán Boh nám požehnal štyri deti: Janku, Natašku, Danielku a Radka. Všetky uverili v Pána Ježiša a svoju vieru vyznali aj v krste. Naša rodina sa rozrástla o sedem vnúčat a štyri pravnúčatá. Za pomoci širšej rodiny sme si postavili rodinný domček v Klenovci, kde trávime jeseň nášho života. Počas spoločného života sme aktívne organizovali generálnu rekonštrukciu našej modlitebne spolu so všetkými nadšenými členmi zboru. Aktívne sme slúžili podľa potreby aj svedectvami a službou Slovom a z Božej milosti konáme tak až doteraz. V prekrásnom spoločenstve bratov a sestier sme duchovne dozrievali a spoločne sme prežívali požehnané chvíle, na ktoré v starobe s láskou a s vďakou voči nášmu Pánovi spomíname.

Brat Vasil, viem, že tvoj otec bol kazateľ. Ako ste prežívali roky totality?

Život v komunistickej totalite nebol pre veriaceho človeka ľahký. Najintenzívnejšie sme ju prežili v rokoch 1952 – 1960.

Spomeniem len jednu udalosť, ktorá veľmi zasiahla do nášho rodinného života. V roku 1952 komunistické vedenie v obci Klenovec pripravovalo veľké oslavy Februárového víťazstva v ČSR. Do Klenovca mala prísť delegácia Ústredného výboru KSS, pretože Klenovec bol povstaleckou obcou. Komunisti požiadali môjho otca kazateľa V. Vološčuka st., aby hudobná skupina tamburáš zahrala na oslave nejaké piesne. Otec súhlasil, pretože poznal komunistov z Podkarpatskej Rusi a vedel, čoho sú schopní. Bratia zo staršovstva však odmietli splniť túto požiadavku a na oslavách náš tamburáš nezahral. Trest prišiel veľmi rýchlo. Po niekoľkých dňoch bol otec pozbavený kazateľskej služby. Odišiel do civilného zamestnania, kde pracoval až do roku 1956, no v zbere slúžil bezplatne aj naďalej.

Ako ovplyvnila tvoja osobná viera a otcova služba kazateľa tvoj ďalší život?

V období, ktoré som opísal vyššie, som maturoval na Gymnázium v Tisovci. Podal som si prihlášku na Lesnícku fakultu do Zvolena, no na štúdium ma neprijali. Vedeli sme, že to súvisí s otcovým odvolaním z kazateľskej služby. Na moje prekvapenie sa otec na nikoho nehneval. S pokojom mi pripomenul text z Listu Rimanom 12, 21: „*Nedaj sa premáhať zlému, ale dobrom premáhaj zlé.*“ S dôverou sme teda čakali na ďalšie konanie nášho Pána. Čoskoro som sa dozvedel, že budú dodatočné pohovory na Pedagogickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, kde mali voľné miesta na špecializáciu ruština – telesná výchova. Táto kombinácia mi vyhovovala, lebo na gymnázium som bol vo všetkých športových disciplínach najlepši, a tak som sa stal aj športovým referentom školy. Podal som si prihlášku, skúšky som urobil a dostal som oznámenie, že som prijatý a mám zaistené aj ubytovanie. Zvažovali sme s otcom moju budúcnosť a modlili sme sa, čo urobiť. Otec prišiel k poznaniu, že učiteľ telesnej výchovy budú musieť v nedeľu konať športové súťaže, a tým sa skončí aj duchovný život jeho syna. Pán nám takto ukázal, že na štúdium nemám nastúpiť.

Čas plynul a v jeseni r. 1953 som musel nastúpiť na dvojročnú vojenskú základnú službu do Ostravy, kde ma zaradili na prácu v baniach Ostravského karvinského revíru v rámci pracovno-technického práporu, tzv. PTP. Otec odvolaný zo služby a ja v baníctve. Obaja sme však vedeli a otec už v tom mal skúsenosť, že všetko zlé je na niečo dobré. Pán vie, prečo to dopustil. S dôverou a bez hnevu sme to prijali. Prácu v bani som bral ako novú skúsenosť a robil som ju rád a dobre. Nasadzovali ma na vysoko rizikové pracoviská. Za šesť mesiacov práce v bani som bol štyrikrát v ohrození života. Pán ma však zázračne vyslobodil.

Čo myslíš tým zázračným vyslobodením?

V rokoch 1954 – 1955 sa v ČSR pripravovala prvá veľká spartakiáda, do ktorej mali byť zapojení aj vojaci s náročnou gymnastickou zostavou. Medzi cvičencov zahrnuli aj vojakov

z PTP, ktorí mali dokázať, ako ich práca prevychováva. Pri hľadani schopných cvičiteľov našli len dvoch vojakov, ja som bol medzi nimi. Tretieho, pološportovca, dosadili z radov ŠTB na sledovanie, aby sme nenaviedli cvičencov na provokácie. Mal som plniť úlohu hlavného cvičiteľa. Vojenská gymnastická skladba bola jedna z náročnejších skladieb spartakiády. Vydarilo sa, štyridsaťpäť „pétepákov“ spolu so mnou úspešne reprezentovalo vojakov PTP na spartakiáde spolu s ostatnými vojakmi. Za tento úspech som bol povýšený na desiatnika bez poddôstojníckej školy, ponúkli mi prihlášku do KSČ a mohol som vysloviť aj jedno želanie. Mal som dve želania: Požiadal som ich o vyžiadanie mojich kádrových posudkov na vysokých školách a tiež o kladný posudok na štúdium na Lesníckej fakulte. Stalo sa. Všetky posudky veliteľa získali, odovzdali mi ich, dali mi odznak vzorného vojaka a kladný posudok na štúdium. Konečne som začal dostávať vychádzky v nedeľu. S veľkou radosťou som navštívil náš zbor v Ostrave, kde som sa stretol aj s vojakom Tomášom Kizekom z Klenovca. Priateľstvo z vojenčiny pokračovalo naďalej, Tomáš prijal Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a odvtedy sme prežívali ďalšie roky v blízkom priateľstve. Veď nás spájala Kristova láska.

A čo tvoja vysnívaná lesnícka fakulta?

Na vysokú školu ma prijali a s Božou pomocou som ju úspešne ukončil. Celý ďalší pracovný život som mohol s radosťou pracovať v lesníctve, ako som to už uviedol. Za úspešnú prácu, ktorú som konal ako pre Pána, som dostal viaceré vyznamenania a trikrát ponuku na členstvo v KSS, bez ktorého mi nemohli ponúknuť vedúcu funkciu. Neprijal som ju. V priebehu mojej práce v lesníctve som skromne vydával jasné svedectvo o živote s Pánom Ježišom. Mnohým to

poslúžilo k obživeniu, ale zostali v katolíckej cirkvi, podobne ako viacerí spolužiaci počas môjho štúdia.

Viem, že tvojou srdcovkou boli tábory, či už mládežnícke, alebo aj dospelých táborníkov. Prilož, prosím, ešte nejakú spomienku.

V období mojej mladosti prežívala mládež v Klenovci prekrásne chvíle na táboroch s bratislavskou mládežou, ktorá rok čo rok prichádzala na známy ranč v lese na Paseke do rodiny Brádnanských. Jeden z hlavných organizátorov bol aj brat Juraj Hovorka, ktorý dával táborovým pobytom jasný výchovno-rekreačný obsah. Počas mojej práce v lesníctve na Horehroní, na požiadanie brata Juraja Hovorku, som hľadal vhodné miesta na táborenie. Mládežnícke tábory sa prehupli do táborov s celými rodinami. Niekoľko rokov prežívali Klenovčania veľa radosť a potešenia aj so svojimi deťmi na krásnych bratislavských táboroch. Priateľstvá sa upevňovali nielen počas táborových dní, ale aj neskoršie prostredníctvom práce v zboroch a stretávaní sa na našich baptistických konferenciách. Ako čas plynul, deti vyrástli a tábory sa skončili. Zostali nám len spomienky.

Počkaj, nielen spomienky, je tu aj realita a súčasnosť. Viem, že tábory pod твоjím vedením pokračovali v Račkovej doline.

To je už ďalšia etapa nášho života. Jedno nedelne odpoľudnie sme s manželkou pri kávičke spomínali na naše mladé časy táborenia. Tu zrazu vznikla myšlienka vytvoriť tábor bývalých táborníkov v našom zariadení v Račkovej doline. Hneď sme vycestovali do Bratislavy do Hovorkov. Lubka a Juraj boli našim návrhom uchvátení. Tam u nich sme vytvorili organizačný výbor a návrh programu. Za náčelníka tábora sme navrhli brata Juraja Hovorku. On sa však vzdal a povedal: „Vasil, ty si to pripravil, skús to zorganizovať, my sa pripojíme.“ Stalo sa. S obrovskou radosťou sa stretli bývalí táborníci aj netáborníci na prvom a ďalších stretnutiach. Ozaj, veď odvtedy uplynulo už dvadsať rokov. Vďaka Bohu za všetky prežité chvíle, za priateľstvá, ktoré nás posilňovali vo viere a prinášali radosť v jeseni nášho života.

Máš ty a tvoja manželka ešte nejaký odkaz a slovo povzbudenia pre čitateľov?

Áno, chceme povzbudiť mladších, ale už starnúcich seniorov – udržujte vzájomné vzťahy. Veď nimi sa navzájom posilňujeme a upevňujeme vo viere, potešujeme sa a povzbudzujeme na ceste viery a pripravujeme sa na stretnutie s naším Pánom.

Rozhovor pripravil J. Szöllös

ZBOROVÁ DOVOLENKA

Bratia a sestry, priatelia... Ako iste vieme, v našich cirkevných zboroch je leto zvláštnym obdobím. Nielen tým, že je veľmi krátke, že sú prázdniny a čas dovoleniek, ale určite aj tým, že je to čas služby. V našich zboroch organizujeme rôzne letné podujatia, tábory. Aj v našom zbere v Bernolákove sme toto leto mali príležitosť stráviť spoločný čas na zborovej dovolenke, ktorá sa na žiadosť našich členov konala v našom zariadení v Račkovej doline. Mnohí tam boli po prvýkrát. Bol to čas nielen spoločného

oddychu, ale aj čas, keď sme sa mohli viac spoznávať na túrach v krásnom prostredí Vysokých Tatier, pri bicyklovaní okolo Liptovskej Mary, mohli sme budovať naše vzťahy v rozhovoroch, pri zbieraní hribov i pri športoch na novom multifunkčnom ihrisku (je fakt super), mohli sme rásť v spoločenstve jeden s druhým pri vzájomnom zdieľaní, ale predovšetkým rásť spoločne vo vzťahu s naším Spasiteľom Ježišom Kristom pri Jeho slove. Každý večer sme mali spoločný čas, kde sme sa v závere dňa mohli stíšiť a piesňami a modlitbami vzdávať chválu a česť nášmu Spasiteľovi za požehnanie dňa, ale predovšetkým za tie duchovné požehnanie, ktoré máme v ňom a v jeho obeti na kríži. Práve tieto boli predmetom uvažovania na základe slov Ef 1, 3 – 14. Pripomínali sme si, ako sme v ňom požehnaní, a nie iba pre tento život, ale predovšetkým pre večný život s Ním. A verím, že si to budeme neustále pripomínať. Nech je vo všetkom oslávený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista (Ef 1, 3). Personálu chaty ďakujeme za ústretovosť i trpezlivosť s nami.

Darko Kraljik

SESTRA ELENKA PRIBULOVÁ SE DOŽÍVÁ 80 LET

ČO DOKÁŽE VĎAČNOSŤ

Narodila sa počas vojny do rodiny hlboko zbožnej baptistickej ženy a vysoko morálneho tradičného evanjelika. Úprimná živá viera mamičky a mamičkiných rodičov a na druhej strane vysoké morálne štandardy otecka, práve tieto dve veci boli to, čo formovalo a v konečnom dôsledku aj výrazne ovplyvnilo jej životnú cestu.

Uverila, keď mala pätnásť rokov a ku konfirmácii dostala rovnaký veršik súčasne od dvoch ľudí – svojej starej mamy a pána farára. Ten verš bol z Evanjelia podľa Matúša 5, 8 – „*Blahoslavení čistého srdca, lebo onividia Boha.*“ Celé to bolo umocnené slovami piesne *Meno Ježiš nevybledne*, v ktorých z Božej milosti v tom momente našla večnú nádej pre svoj život. Odvtedy viac ako po čomkoľvek inom túžila, aby jej nasledujúci život bol naplnený službou Pánovi Ježišovi.

Vedela, že svoj život spojí len s úprimne veriacim mužom, ktorého túžby budú rovnako nastavené ako tie jej. Jedna z najhlavnejších bola na základe textu z listu Hebrejom 13, 2 – *Nezabúdať na pohostinnosť*. Nebeský otec milostivo pohliadol na jej modlitby a v roku 1965 dal do jej života muža, ktorý sa rovnako ako ona rozhodol celým svojím životom slúžiť Hospodinovi. Ich spoločným vzťahom boli slová z listu Efezanom 2, 10: „*Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.*“

Boli to naozaj Božie skutky, ktoré ich životy naplnili, lebo ani jedno z ich detí nikdy nepocítilo ujmu, žeby sa im rodičia nevenovali, ale práve naopak. Plným priehrástím využívali to, že domácnosť rodičov bola otvorená aj pre ich priateľov. Aj vďaka nepriaznivej politickej situácii sa naučili byť ešte väčšou oporou jeden druhému a naučili to aj nás deti. Domov nie sú štyri steny, ale ľudia, s ktorými žijete, a preto ani zmena kazateľského miesta nezanechala na nás ujmu či hnev. Skôr sme v tom videli príležitosť nových možností služby a duchovného rastu.

S Jurkom spolu prežila viac ako päťdesiat rokov života. Napriek tejto skutočnosti mohla byť pre nás, svoju rodinu, vzorom v tom, ako sa ešte viac priblížiť k Pánovi Ježišovi a aj v smútku vidieť Jeho ako Pána celej situácie. Veľmi jasne sa rozhodla poslúchnuť slová z Prvého listu Tesaloničanom 5, 18: „*Za všetko vzdávajte vdaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi.*“ Svoj smútok vymenila za vďačnosť za všetko, čo spoločne mohli prežiť, a za to, ako mohli spoločne vidieť mocnú ruku Božiu, ktorá konala v ich živote a službe Jemu. Postoj bezvýhradnej vďačnosti voči Bohu je jasnou hviezdou, ktorá bude žiariť v našom srdci a ovplyvňovať naše životy aj dlho potom, keď si ju Pán Boh k sebe raz zavolá. No dnes, keď je ešte s nami a prekračuje hranicu biblickej dĺžky života – „*Počet našich rokov býva sedemdesiat, pri väčšej sile aj osemdesiat*“ (Žalm 90, 10), – nás opäť všetkých učí hľadieť bezvýhradne na Pána Ježiša. Neustále nám všetkým s vďačnosťou a radosťou v srdci opakuje vetu: „Už len chvíľočku a budem mať pripravené miesto. Pôjdem domov.“ „*Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! V dome môjho Otca je mnoho prístytokov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja*“ (J 14, 1 – 3). Môžete pri takejto žene smútiť, že nám všetkým pribúdajú roky? Rozhodne nie! Rozhodne nie!

„Drahý Bože, sme Ti vďační za život našej mamičky, starej mamičky, prastarej mamičky, sestry, tety či priateľky. Amen!“

DRAHÁ SESTRA ELENKA,

si pre mňa príkladom ženy podľa Božieho srdca, obdarenej múdrosťou zhora, ktorá, slovami apoštola Jakuba, je *čistá, pokojamilovná, vládna, ústretová, plná milosrdenstva a dobrehó ovocia, bez predsudkov a bez pokrytectva* (Jakub 3, 17). Som vďačná, že sa môžem od Teba učiť vernosti, pokore, obetavej službe.

Som vďačná aj za to, že môžeme už viacero rokov spolupracovať pri príprave Rozsieväča. Je mojou výsadou byť medzi prvými, ktorí čítajú Tvoje články, zamyslenia i reportáže – po jazykovej i obsahovej stránke vždy výborne napísané, na Božiu slávu a naše požehnanie. Želám Ti, aby Ťa Pán Boh naďalej sprevádzal svojou milosťou a pridával do všetkých ďalších dní Tvojho života radosť.

JC

BŮH JE NAŠE SÍLA A JISTOTA

Sestra Elenka Pribulová je dlouholetou členkou Redakčnej Rady Rozsieväča. Za jej službu jsme celá léta nesmírně vděční. Ve svém životě sloužila a stále slouží na mnoha místech a jako věrná manželka kazatele br. Juraje Pribulu ukazovala svým příkladným životem a skromností správnou cestu mladým.

Dnes se i Rozséváč připojuje k celé řadě gratulantů. Jsme Pánu Bohu vděční za tak věrnou, moudrou, skromnou, pracovitou, vždy ochotnou ke službě, Pánem obdarovanou sestru a spolupracovnici v Redakční radě Rozséváče. Mnohé články by bez jejího přispění nevyšly.

Milá Elenko, děkujeme za tvoji práci a plné nasazení pro Rozséváč, za moudrost, kterou ti Pán dává a z níž máme užitek my všichni. Přejeme Ti bohaté Boží požehnaní, Boží sílu, pokoj a radost v srdci do dalších let, ať Ťe Pán nese ve své náručí po celý další život. Jak sama často vyznáváš, tak i my děkujeme Pánu: „**Vďaka, že môžeme radostne vyznávať, že ON je naša sila a istota.**“

S vděčností v srdci členové Redakční rady Rozséváče

PRÍKLAD VIERY

Elenka bola (a stále je) veľká osobnosť v sesterskom hnutí, príkladom hlbokého prežívania viery a príkladom života s Pánom Ježišom v každodennom živote. Vždy si ju budem vážiť, učila som sa od nej, ako slúžiť sestram. Obdivujem Elenku, čo všetko v živote zvládla, a jej vernosť vo všetkom, čo na Božom poli robila – bola manželka kazateľa, vychovala tri deti, pričom starostlivosť bola väčšinou na nej, a že ich dobre vychovali, to vidíme. Tak ako Jurko, aj ona vynikajúco poznala Bibliu a vždy sa jej držala, nech sa riešil akýkoľvek problém. Slúžili s manželom v niekoľkých zboroch, najdlhšie boli v Košiciach a v žiadnom z nich nikdy nebola len „do počtu“, v každom zbere bola aktívna a pracovala najmä so ženami. Pri zahraničných návštevách bola dôstojnou reprezentantkou našich sestier. Problémy riešila s rozvahou a držala sa názoru Písma. Toto som ja s ňou zakúsila, keď sme boli spolu vo výbere sestier. Hoci sme boli spolu len jedno volebné obdobie, veľa som sa od nej naučila. Vznikol medzi nami hlboký sesterský vzťah, ktorý pretrval až doteraz.

Ludmila Englerová

KEMPERENCE

Poslední týden prázdnin se v areálu kempu WOL v Černé Hoře uskutečnila Kemperence, pořádaná odborem mládeže BJB. Kemperence je zvláštní slovo, ale je to v podstatě jednoduché – jde o spojení slov Kemp a Konference. Jde totiž o to, že mládež chtěla mít jak „kempové“ prostředí a aktivity, které není možné mít během konference, ale zase nechtěla přijít o možnost seminářů a vyučování. A proto je během běžného dne součástí programu jak vyučování, chvály, modlitby, tak dostatek volného prostoru pro hry, sporty, procházky nebo jen rozhovory. Uprostřed týdne je pak „konferenční den“ – který je od rána až do večera zaplněn vyučováním a semináři.

Letos se Kemperence zúčastnilo celkem 91 zaregistrovaných účastníků (ze 13 sborů BJB a 6 mimo BJB), i když ne všichni byli přítomni po celou dobu. Největším „lákadlem“ byl řečník Dietrich Schindler, který měl na starosti vyučování během konferenčního dne. Dietrich je misionář, zakladatel nových sborů v Německu, s velmi praktickým vyučováním. Pro potřeby konference jsme také přeložili i jeho poslední knihu „Více než přesvědčení – víra, která jedná“. „Stát pevně“ – to bylo téma, které nás provázelo celým týdnem, kde jsme slyšeli vyučování na témata: Důvěryhodnost Písma, Vedou všechny cesty k Bohu? Proč je utrpení?, Proč Církev, Není křesťanství přežitkem?. Na tato témata vyučovali členové rady ODM.

Pavel Mrázek, vedoucí ODM

CHVÁLU VZDEJTE HOSPODINU

„CHVÁLU VZDEJTE HOSPODINU A VZÝVEJTE JEHO JMÉNO, UVÁDĚJTE NÁRODŮM VE ZNÁMOST JEHO SKUTKY“ (ŽALM 105, 1).

Jeden malý chlapec na otázku, zda ví co je to SŮL, odpověděl: „Sůl, to je to, co zkazí všechno jídlo, když na ni maminka při solení zapomene“. Použijeme-li stejný typ negativní definice, můžeme říct, že vděčnost je to, co zkazí život, pokud na ni člověk zapomene. Upřímný vděk a stálá vděčnost pramení z neotřesitelné víry v Boží moudrost, moc a dobrotu, nehledě na okolnosti. Lidé, kteří jsou vděční, mohou být - viděno očima dnešního konzumního světa - klidně chudí. Asi bychom se shodli na tom, že ti nejvděčnější lidé jsou bezesporu ti, kteří mají jen nepatrný majetek a žádné peníze nazbyt. Jeden takový kdysi prohlásil: „**To, že nikdy neví, kde a co budu jíst příště, mi pomáhá být vděčný za to, co mám**“. Na druhé straně může být bohatství velkým handicapem. Svědčí o tom svědectví jedné zámožné ženy, která se svěřila svému psychologovi, že jí mučí neukojitelná touha shromážďovat stále větší a větší majetek. Lékař ji odpověděl: „To je neklamný příznak svědčící o přílišném pohodlí v životě a **nedostatečné vděčnosti** v srdci“.

Čas, který právě žijeme, začíná být pomalu a jistě časem „díkůvzdání“. I když mu každá církev a jednotlivé sbory věnují jiný termín, shodneme se jistě jako křesťané na tom, že náš Bůh si zaslouží naši vděčnost. A tak chtjme letos v čase díkůvzdání sčítat Bohem nám dané dary poctivěji, než do této doby. A to s přihlédnutím na naši životní situaci. Ať už byla a je jakákoliv, ať je v praxi důkazem uvedeného verše: **Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte Jeho jméno, uvádějte národům ve známost Jeho skutky.**

Alois Boháček

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Tento recept mám už mnoho let a stále ho ráda používám.

Poslouchala jsem křesťanské rádio „Proglas“ a tam bylo vysílání pro ženy. A jak jinak, bylo to spojené i s recepty.

Jakmile jsem zaslechla název: „**Dort na lžičce**“, tak jsem hned vzala tužku a psala...

Recept se mi zdál zajímavý a jednoduchý. Také působil jako sladkost „zdravě“.

Potřebujete: 3 vejce, 3 lžičce cukru (pískový), 10 lžic horké vody, 2 lžičce oleje, 3 lžičce polohrubé mouky, 2 lžičce kakaa, půl sáčku prášku do pečiva.

Nejdříve si vejce oddělíme na žloutky a bílek, potom si do misky dáme žloutky s cukrem a horkou vodou a šleháme, dokud není cukr rozpuštěný. Vytvoří se nám i pěna, do které si přidáme mouku s kakaem a práškem do pečiva. Vše zamícháme a nakonec přidáme ušlehaný sníh z bílků. Těsto si nalijeme do připravené formy, kterou jsme si vymazali a vysypali moukou. Důležité je neotvírat troubu při pečení. Pečeme v teplé troubě asi na 170°C asi 20 - 25 minut. Špejlí zkusíme, jestli těsto již nelepí, potom dáme vychladnout.

Já si vždy upeču hned dva tyto dorty najednou, vejdu se mi do trouby a vždycky se s někým ze sousedů mohu rozdělit.

Vše si připravím dvakrát a použiji celý prášek do pečiva.

Než mi dortíky vychladnou, ušlehám 1 šlehačku z krabičky a dám do ní 2 tvarohy z krabičky, 4 lžičce cukru a jeden sáček vanilkového cukru. Vše zamíchám. Potom si vezmu 2 balení čokoládových kaštanů a tyto čokoládky nastrouhám na hrubém struhadle. Vytvoří se malé čokoládové lupínky a z celého množství odeberu na talířek dvě hromádky těchto lupínků a zbytek zamíchám do šlehačky s tvarohem. Na studené korpusy si rozdělím tuto náplň a celé dortíky pomažu tak, že vypadají jako kopeček. Potom jenom už posypu oddělenou strouhanou čokoládou a je to hotové.

Jestliže pečete jenom jeden dortík, tak si kupte jenom menší šlehačku v kelímku a jeden tvaroh ve vaničce a také jenom 2 lžičce cukru a půl vanilkového cukru v sáčku. Také jenom 1 čokoládové kaštan, ze kterých si také oddělíte na posypání, ostatní si zamícháte s tvarohem. Dortík je dobré nechat vychladit v lednici do druhého dne. Potom se lépe krájí.

U nás se velmi rychle sní, proto pečtu hned dva z 6 vajec a všechny ingredience dvakrát. Zdá se to složité, ale není, zkuste, a když budete péct častěji, vše vám už půjde samo od ruky.

Dana Jersáková

PRÍBEH JOHNA ZO SLUMU V KENI POKRAČUJE

integra

Nadácia Integra mi zmenila život

Vyštudoval základnú, strednú a už aj vysokú školu. Príbeh Johna, ktorý ako malý vyrastal v slume Kawangware v Nairobi a potuloval sa po uliciach, si možno ešte pamätáte. Vďaka programu Podpory detí Nadácie Integra z neho vyrástol sebavedomý mladý muž, ktorý prešiel veľký kus cesty. Vyštudoval filmovú tvorbu a cez jeho dokumentárne príbehy dnešných detí a rodín na ulici sa teraz on sám snaží pomáhať ďalej biednym vo svojej krajine.

Doma sme nemali jedlo ani vodu

John vyrastal v rodine ôsmich súrodencov v plechovej chatrči v slume. Pracoval len jeho otec a po vážnom úraze musel s prácou prestať. Rodičia sa nedokázali starať o všetky deti. Nemali základné potraviny, pitnú vodu a najmä žiadny prístup ku vzdelaniu, ktoré je pre deti zo slumov v Afrike nedosiahnuteľné. Pri veľkom počte detí si môže rodina dovoliť poslať do školy len jedno dieťa. John by teda musel so vzdelaním čakať, kým jeho staršia sestra ukončí strednú školu.

„Mama nemala možnosť chodiť do školy, a tak sa nemohla zamestnať. Pamätám si, ako chodila od domu k domu, klopala na dvere a pýtala sa, či im môže opraviť oblečenie, za čo dostala pár drobných, aby sme prežili“ – spomína John na svoje detstvo.

Drsný život detí na ulici

Keďže deti zo slumov nechodia do školy, takmer všetky vyrastajú na ulici, čo ich núti ku kriminálnym praktikám, aby vôbec prežili. Neskôr končia často vo väzení, či zomrú násilnou smrťou. Ako hovorí John so smútkom v hlase, *„život na ulici v slume je nesmierne drsný. Len nedávno som ešte hovoril s blízkym kamarátom z detstva, ktorý dnes už nežije. V slumoch totiž funguje takzvaná samospravidlivosť a človeka miestne gangy zavraždia na ulici len preto, že niečo ukradne, aby prežil, alebo pre hocijakú maličkosť, a to bez akýchkoľvek dôkazov. Stačí, že niekto o vás niečo zlé povie. Polícia nemá v tomto žiadne slovo a prichádza, až keď už je po všetkom.“*

Prežil som vďaka podpore rodiny zo Slovenska

John mal šťastie, že ako malý natrafil na školu, v ktorej boli deti podporované Slováckmi cez program Nadácie Integra, a sám našiel „svoju“ slovenskú rodinu, ktorá ho podporovala až po ukončenie vysokej školy a s ktorou je v kontakte dodnes. Vďaka programu vzdelávania dostal v škole jedlo, uniformu, školské pomôcky a základnú zdravotnú starostlivosť.

„Vzdelanie je pre chudobné deti v slumoch nedostupné a pritom práve vzdelanie mení životy a je jedinou nádejou na lepšiu budúcnosť. Bez neho nemajú deti šancu, že sa raz zamestnajú a budú mať aspoň o niečo lepší život. Vedomie, že niekde ďaleko vo svete je niekto, kto na vás myslí a podporuje vás, je neopísateľné. Som vďačný za Martinu z Trenčína, ktorá ma nikdy neprestala podporovať. Preto chcem pomoc, ktorú som dostal ja, dať ďalej tým, ktorí to potrebujú,“ dodáva John.

Pomôžte s nami zmeniť život jedného človeka v Afrike a darovať mu tak lepšiu budúcnosť cez Program podpory vzdelávania Nadácie Integra. Za 25 € mesačne môžete dieťaťu darovať tak veľa: pocit bezpečia, vzdelanie a najmä veľa lásky.

WWW.INTEGRA.SK

MILÍ ČTENÁŘI ROZSÉVAČE,

dovoľte, aby som Vám poďakoval za Vašu vernosť Rozsévači po celý rok 2023. Ať jste zralého věku nebo mladí, děkujeme Vám. Velice si vážime Vašeho zájmu, Vašich textových, obrazových i finančních příspěvků. Věříme, že Vaše svědectví o přítomnosti a práci Pána Ježíše Krista ve Vašem životě skrze Ducha svatého stále oslovují hledající. Náš časopis zůstává věrný prvotnímu cíli, který si vytyčili zakladatelé Rozsévače – rozsévání Božího slova, šíření dobré zprávy, šíření evangelia. „Chlubíme se Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista“ (Ř 5, 11). Těšíme se stále z těsné spolupráce bratří a sester obou našich zemí. Stále v nás hoří srdce, zapálené samotným Pánem, ke společné práci na šíření evangelia, jak jsme k ní byli povoláni

naším Pánem Ježíšem Kristem stejně jako naši předchůdci. Zůstáváme věrni Božímu slovu: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“ (Mk 16, 15). Časopis odráží události v našich sborech, jako jsou křty nově uvěřivších nebo žehnáni a vysílání lidí do práce, tak i postoje Bratrské jednoty Baptistů. Proto i podtitul Rozsévače: „Časopis Bratrské jednoty Baptistů pro šíření Dobré zprávy“. Modlíme se za oslovení čtenářů Rozsévače. Máme na mysli Ježíšův výrok: **„Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou“ (Mk 13, 31)**. Modlíme se za zasažení lidských srdcí a prosíme o milost: „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen. Kdo však neuvěří, bude odsouzen“ (Mk 16, 16).

Redakční rada Rozsévače

K JÁDRU KŘEŠŤANSTVÍ

Hledáte knihu, která vás přiblíží k Bohu? Chcete se dostat hluboko ke kořenům křesťanské víry? Máte chuť více poznat Ježíše Krista? Nebo byste chtěli křesťanství a vaši víru souhrnně představit svým nevěřícím přátelům? Pokud si pokládáte tyto otázky a měli byste zájem o četbu, která by vám na ně kvalitně a čtivě odpověděla, tak určitě sáhnete po knize K jádru křesťanství. Známy autor C.S. Lewis vás přirozeně vtáhne k tématům křesťanství a na velmi praktických příkladech vám dokáže vysvětlit křesťanskou víru i teologii. Lewis v první kapitole začíná dobrem a zlem, lidskou

přirozeností a v dalších kapitolách přechází k tématům jako je morálka, křesťanské pojetí Boha, hřích, sexuální etika, manželství nebo láska, naděje i víra. V druhé půlce knihy se pak autor rozepisuje velmi prakticky o teologii. Píše např. o trojediném Bohu a lidech, kteří jsou ovlivněni časem či dalšími různými věcmi. Samotný C.S. Lewis pak např. vysvětluje rozdíl mezi námi a Bohem tím, že jsme stvořeni jako sochy, které vytvořil sochař – Bůh. A co to přesně znamená v kontextu knihy a teologického tématu? To budete muset najít v knize sami. Kniha také pojednává o tom, jestli je křesťanství obtížné nebo snadné a závěrem vysvětluje evangelium, kde společně s Lewisem zjišťujeme, že se vírou v Krista (spasením) stáváme doslova novými lidmi.

Knihu vám velice doporučuji, protože dokáže jít opravdu k jádru křesťanství, a to od všech možných obecných otázek až k té hlavní konkrétní – ke Kristu, jeho oběti na kříži a naději pro náš dosavadní i věčný život. Ještě přikládám text o knize z našeho webu. Přeji vám příjemné a inspirativní čtení. – Jan Duchoslav (Návrat domů)

Vzdejte se sama sebe a naleznete své skutečné já. Ztratíte svůj život a naleznete jej. Denně přijímejte smrt, smrt svých ambicí a největších přání, a nakonec i smrt svého těla, a naleznete věčný život. V době druhé světové války rozhlasová stanice BBC požádala C. S. Lewise, aby připravil sérii přednášek, které by vlyly nový smysl do všech oblastí života dospělých lidí. Kniha K jádru křesťanství, v níž jsou obsaženy všechny texty těchto pořadů, je považována za nejoblíbenější a nejpřístupnější dílo C. S. Lewise. Připomíná nám, co je v životě skutečně důležité, a ukazuje cestu k radosti a spokojenosti. Vydání k padesátému výročí vzniku tohoto titulu připomíná období, kdy C. S. Lewis v době války a nejistoty dokázal utěšit miliony lidí, ale jeho slova mají i dnes stejnou platnost a váhu jako tehdy...

Rok vydání: 2011, pevná, výška: 18 cm, šířka: 11 cm, 242 stran

CENA ROZSÉVAČE NA ROK 2024

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2, 40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK350900000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59, 10 Kč/kus).

Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800,

do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Variabilní symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, Výkoný výbor v ČR, Vinohradská 68, 130 00 Praha 3, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz

Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia:

Predplatné: 26,-€ za rok + aktuálne poštovné 24,-€.

Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: IBAN SK350900000000011489120, SWIFT: GIBASKBX

Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská Republika.

PROSÍME O SHOVÍVAVOST

Vzhľadom k nečekaným okolnostem môže dojít k opožděnému tisku Rozsěvače. Proto vás prosíme o shovívavost a trpělivost. Děkujeme. Redakční rada Rozsěvače

NOEMI

zoznamka pre kresťanov

1700 prihlásených kresťanov (35% zo Slovenska, 65% z Česka), ktorí hľadajú svojho životného partnera.

www.noemka.com

info@noemka.com

Tel./SMS: +420 777222877

NABÍDKA UBYTOVÁNÍ

v rodinném domě, pro 6 – 8 osob. Ubytování je v obci **Vikýřovice** na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Možno přijet i přímým vlakem Brno - Šumperk. Jsme v podhůří Jeseníků - tudíž blízko do hor (lyže v zimě, cyklo a pěší turistika v létě). Parkování možné na pozemku.

Více informací na tel. č.:

+420608451995

e-mail:

vera.jersakova@centrum.cz

Téma ročníku 2023: Cirkev ako Božia rodina

**Témata příštích vydání
Rozsěvače/Rozsieväča**

12/23 – Cirkev ako Božia rodina, *kde sa pripravujeme na spoločný večný život*
Uzávěrka do 25. 10. 2023

1/24 – Portrét křesťana
Kto je blahoslavený
Uzávěrka do 10. 11. 2023

DOVOLENKA NA LIPTOVE NÍZKE TATRY,

4 – 6 osôb, 5 minút od Lipt. Mikuláša

chata-efatha.business.site

spefatha@gmail.com,

00421949121390

OZVENY DOTYKOV

Elena Böhmerová

Sú rôzne.
Aj krásne.
Vedia pohľadiť dušu,
vedia preniknúť srdcom
a vedia aj smútok odohnať.

A Ty cítiš v nich lásku,
obdiv, uznanie, úprimnosť.
A určite rozoznáš ich pravosť.

Sú však aj iné dotyky.
Zraňujúce, bolestivé,
falošné, zmiešané so závišťou,
ponižujúce, bez lásky...

Slová, ktoré sa nedajú vrátiť späť.

Ale najkrajšie DOTYKY sú od Teba, Bože.
Ty si láskavý, dobrotivý, milujúci...
Tvoje slovo vie vždy pohľadiť,
lebo Tvoje slovo je **PRAVDA**.

Ďakujem, že som to mohla zažiť.

Ten milostivý, zachraňujúci
TVOJ DOTYK.